

Històris de la Bibbia

Traducció de Mikèl Garau y Inassi Martí

Coordinadó de sa traducció: Vicente Costalago

Antic Testament

Gènesis

Sa creassió

Déu en es principi va créa tot eu que porêm veure emb nostros uys y també eu que no porêm veure, y grassis a sa créassió de Déu etsistêx s'univèrs que conexêm avuy.

Primé díe: Déu va créa sa nit y es díe

Segón díe: Déu va créa es cèl y es ma

Tersé díe: Déu va créa a sas plantas

Cuart díe: Déu va créa sa lluna, es sol y sas estrellas

Quint díe: Déu va créa a sas animals de ploma en es cèl y a es péxos en s'océano

Sèst díe: Déu va créa a s'animals y a n'es hòmo

Sèttim díe: Déu và descansar

Déu va prènde argila de sa tèrra y va fé sa fòrma d'un hòmo. Llevò eu và bufà cuidadosament. S'uys d'es hòmo se van obrí y aquest va cobrà vida. Déu eu va cridà Adàn. Es Señó va fé un hermós jardí per qu'es hòmo vivés en éll. Es jardí, enomenad Edén, estava ple de móltas còsas maravellosas. Crexían hermosas flós per totas pars. Es aussells cantavan en s'abres, y ets animals se passetjavan per es campos. Déu hey havia fet a n'es hòmo a Sa séva imatge per qu'eu acompañàs y cuidàs es mon. Déu và dú ets'animals a Adàn, para que él les posàs nombres. Però Déu se va sentí trist per Adàn. "cap d'aqu'animals ês realment com éll", và pensà Déu, "Adàn ha

de mesté a colcú per compartí sa séva vida. Colcú qu'eu cuidàs y a quí cuydà".

Aquéxa nit Déu va prênde una costélla d'es costat d'Adàn y va fé una dòna. Cuand Adàn se va despertà sa demà siguiént và trobà a Éva, dormida a's séu costat. Adàn se alegró mólt. Va prênde sa séva ma y élla va despertà. Éva và goytà a Adàn y somrigué. Déu va dí a n'es hòmo y a sa dòna que sa séva feyna éra cuydà sa nòva ca nostra. Es và beneí diend; "tot axò ès per voltros. Prengau eu que desitjin. però may prengau de s'abre en sa mitj d'es jardí. Aquest'abre òbri es conexement d'eu bò y eu dolent. Moriràn es díe que menjau es séu fruyt".

Déu no va volê di qu'Adàn y Éva caurian mors en es moment en que menjassin es fruyt de s'abre. Va volê di qu'emb so tens moririan sêns es séu esperit residint en élls.

Un díe Adàn y Éva estavan replegand bayas per sa sopà cuand élla và escoltà una dólsa veu a Sas sévas esquenas.

Sa veu và demanà "¿ te ha dit Déu que pods manjà es fruyt de tots s'abres? " Éva se và voltetjà y va veure qu'una serp li xerrava.

"Déu mos ha dit que porêm manjà tots es fruyts etsète es que créxen en s'abre d'es conexement d'es bé y d'es mal", va dí Éva a sa serp. "Déu sab que si mânjas de s'abre d'es conexement d'es bé y d'es mal te tornaràs com éll y podràs decidí per tú matéxa eu qu'està bé y eu qu'està malament".

Sa dòna va goytà es fruyt y va pensà en eu delissios que se veyà. Va pensà en eu maravellós que sería essê tan sabi y poderós com Déu. Va creure sa mentida de sa serp y và manjà

es fruyt y també li va donà uns a Adàn, qu'estava emb élla, y éll també và manjà.

Éva va tení una sensassió fa de ménos en sa boca d'es ventrêy. Totduna va caure en cónta que se sentía culpabable - hey havia desobeid a Déu y sabía qu'hey havia fet malament.

Tan prest com van manjà es fruyt, Adàn y Éva van canvià. Se van tornà mesquíns.

Adàn y Éva van sentí que Déu es cridava. Sêense pensarlô, van fogí a n'es bosc però Déu sabía von estavan. Cuand Déu lis va demanà si havían manjad d's'abre d'es conexement d'es bé y d'es mal que lis hey havia comanda no tocà, se van culpà un a s'altre per Sas sévas pécad.

Déu estava trist pêrqu'Adàn y Éva li havían desobeid. Lis va dí que devían sortí d'es jardí d'es Edén, "d'ara en endevant tendràn que sobreviure de sa tèrra. Tendrà que fé sas sévas ròbas y sembrà es séu aliment. Res se lis donarà emb facilitat ni tansols sa llum. Y un díe moriràn".

S'històri de Noé

En s'arca, Noé tenía qu'aficà dos animals de cada classa, mascle y famélla y aliment per tots.

Cuand s'arca estava acabada Déu và temersên a Noé 7 dí's'antes de sa inundassió per que pujàs tots ets'animals y s'aliment a n'es barco y li va dí que enviaría pluja per 40 díes y 40 nits.

Cuand tots estavan en s'arca Déu va tencà sa barréras.

Llevò va comensà sa pluja que và durà per 40 días. Después sa pluja va espasà però Noé y s'animals no porían sortí des'arca. Sas aygos varen inundà sa tèrra per cent cincuenta días.

Déu se va acordà de Noé y de tot eu qu'estava en s'arca axí que va envià un vent per ajudà a axugà sa tèrra. Finalment en es sèttim mes después de que sas inundassions havían cessad s'arca s'aturà en sa capcurucull d'una montaña.

Tens después Noé va obrí una finestra qu'hey havía fet per s'arca per dexà que sortís un corb. Aquest volava enfòra y m'entornava a s'arca fins que s'aygo s'axugàs.

Llevò va envià una coloma però aquesta no va trobà cap llog von na. Va esperà una semmana y va envià de bell nòu sa coloma. Aquesta vegada sa coloma s'entornà emb una fuya d'olivéra qu'indicava que sas aygos havían anat enrera. Noé va esperà una semmana més y dexà sortí a sa coloma de bell nòu però aquesta vegada no s'entornà.

Cuand sa tèrra se hey havía axugada eu abastament Déu li va dí a Noé que tots porían sortí d'es barco.

Llevò Noé va costruí un altà per agrái a Déu per mantenirlós a llevat. Cuand Déu va veure eu que Noé hey havía fet va fé es séu patte oficial emb éll: Déu may més duría inundassions per destruí tota sa tèrra.

S'històri de sa torra de Babel

Ets fiys de Noé varen tení mólts fiys, qu'a sa séva vegada varen tení mólts fiys y aquets varen tení mólts fiys més. Sas familis se varen essê a víure per totas pars. Varen aprênde a conrà sa tèrra, a surà animals y a costruí gròssos ciutads.

Com tot venía de sa matéxa famili, tots xerravan es matex idioma. Cuand un forasté arribava d'enfòra, tots porían entendre eu que deya.

Colcunas personas varen creà un pla y varen dí: ¿perquè no costruím una torra, sa més gros y milló que se haguì costruíd per fermós famosos.

Cuand Déu va veure eu que sa gent estava tratand de fé, và decidí aturarlós pêrque se creían déus y no personas. Llavonses Déu va barretjà sas llengos que xerravan.

Sas personas ja no xerravan un sol idioma sinó mólts. Axí no porían costruí res.

S'històri d'Abraham

Hey havía una vegada un hòmo enomenad Abram. Un díe Déu va xerrà emb Abram, y aquest li va demanà: ¿quí se quedarà emb totas es méus còsas cuand jo muiri?

Déu và promete a Abram y a sa séva dòna Saray qu'un díe serían pares, a pésà de qu'éran majós y no tenían fiys.

Déu no estava seguro de que Abram havés entês. Axí qu'eu va dú defòra y va dí; ¿veus totas sas estrellas qu'en es cèl?

cuand Abram va axecà es séus sévas uys, tot es cèl nocturn estava ple d'estrellas, y éran tantas que may podría contarlas totas. Llevò Déu va dí; "axí matex tendràs móls fiys".

Colcúns añs més hòrabàxa cuand Abram tenía norante añs es Señó va decidí baratà es nom de Abram per Abraham, que sinnifica pare de móls pobbles. Y també va canvià es nom de Saray per Sarah.

Déu lis va dí de bell nòu que serían pares y que tendrían un fiy. Un dí varen arribà tres visitàns a can Abraham. éll và sortí a sa séva trobada. ¿lis pug oferí algo de manjà y de beure? va demanà Abraham.

Llavonss'un d'es hòmos va xerrà y va dí, m'entornaré a visitartê per aqu'època s'añ que vé, y Sarah tendrà un fiy.

un añ més tard Sarah realment va tení un fiy. élla y Abraham li posaren es nom d'Issaac, que sinnifica se ríu.

Ets dos donaren sas grassis a Déu per Issaac.

Cuand Issaac va sê algo més majó, Déu va cridà a Abraham y li va dí: jès a's téu fiy, vuy qu'eu oferesquis en sacrifici.

A es dematí siguiént, Abraham va despertà a's séu fiy mólt prest: vina, Issaac, anam a donà un colcada y a oferí un sacrifici a Déu.

Cuand se varen essê, Issaac li va dí a's séu pare: mos hêm olvidad de s'ofèrta.

Déu provehirà, li va contestà.

Después de costruí s'altà, Abraham li va demanà que se pujàs. Abraham va axecà es guinavet per sacrificà a's séu fiy però un àngel li va aturà y li va dí: Abram, has demostrad cuant vols a Déu.

Abram va veure un moltó es que bañas se havían embolicad en unas betzés. Eu va sacrificà en llog d's séu fiy.

S'àngel li va dí: “Abraham, per sa téva confiansa en Déu, sa téva famili serà tan festé com sas estrellas d'es cèl. Totas sas altrás nassións d'es mon seràn beneídas grassis a ti”.

Ètsodo

Cuatrecéns añs después de qu'En Jusèp dugués sa séva famili a Egitte, comensà a governà com faraó un hòmo a qui no li agradavan es hebrèus. Es faraó es va convertí en esclàus a tots. ¡Llevò va ordenà matà a tots a tots es homos hebrèus nadós!

Sa màrà d'un d'es nins d'uè va fé tot eu possible per qu'es séu fiy vivessi. durant tres mésos va conseguí tení es nin d'uè amagad. Però sabía que se li estava acaband es tens.

“Deu havê algo que poguêm fé” li deya a n'es hòmo. Nit después nit resavan per que se li passàs algo. Ets'altres nins, Miriam y Aarón, ressavan emb élls.

Llavonses sa famili va tení una idèa. Sa mare va texí una panéra emb vima. Varen prènde a n'es nin d'uè, eu varen embolicà en telas suaus y eu posaren en sa panéra.

Cuand éll tenía tres'añs, sa séva famili s'eu va tornà a sa princesa. Élla va dí "Aquest nin serà com es méu pròpi fiy".

Varen passà ets'añs y Moissés se va fé hòmo. Un díe, cuand caminava per sa carré, va veure qu'un egipsi colpetjava a un esclàu hebrèu.

A n'es provà separà a es dos, va matà a s'egipsi. A n'es díe siguiént Moissés va veure a dos hebrèus que bereyàven. ¿perqu'estàn bereyand?

. ¿qu'ès vostê per dirnós res? ¿no va matà vostê a un egipsi ahí" ? se varen ríure idò sabían qu'es faraó mandarí a matà a Moissés en cuant se sensera d'eu qu'hey havía fet.

Moissés va sentí po. "si aquets dos esclàus saben que jo mati a s'egipsi, ¿quí més eu sabrà? se va demanà "deg sortí d'Egitte".

Es faraó se va enterà de que Moissés hey havía mort a s'egipsi. Es guardias varen seguí a Moissés per es desèrt, però no eu varen porê trobà. En es desèrt, Moissés se va trobà emb so sabi enomenad Jetró. Moissés se va casà emb una de sas fíyas de Jetró. Durant es siguiéns coranta añs va cuydà a sa séva famili en es desèrt.

A n'es cab d'uns a ns es Faraó d'Egitte morí, però es hebrèus encara éran esclàus y resavan a Déu demanand sa séva ajuda. Déu va escoltà y se va sentí malament per élls.

Moissés estaba cuydand d'unas xots en es camp y después d'un estona va arribà tanca d'una mont nia. Llavonses not  una betz  qu'estava en cridas. Moissés se va sentí y va mir  per un estona, p rqu'hey havía algo estra n en  lla.

Llavonses Moissés va escoltà qu'una veu deya:

-  Moiss s, Moissés!
-  Aqu  estig!
- Atrequ t - li va d  sa veu.
- Llev t sa sandalia. Aquesta és tèrra Santa. Som es Déu d'es t u pare, es Déu d'Abram, es Déu d'Issaac y es D u de Jacob.

Cuand Moissés va escoltà ax , va caure a n'es trispol. Tenía po de goyt  a D u.

Es seño li va d : Som vist emb com maltrattan s'egipsis a es m u poble. Ha arribad es moment de que jo eu rescat. Es durà de n u a sa tèrra que lis vatj promete a Abram y a Issaac fa ja tant tens.

Ara v t n, Moissés. Te env y von es faraó per que tregues d'Egitte a es m u poble, s'israelita.

Moissés va d :  qu  som jo? no som tan important com per dirli a n'es faraó que d xi sortí d'Egitte a nostro poble.

Sa resposta de Déu a Moissés va s  molt senzilla: Estar  emb t .

Moissés va dí: però ningú creurà que xèrr per tú. ¿com li mostraré a sa gent qu'éts?

Déu li va dí a Moissés: jo som es que som. Aquest'ès es méu nom. Diguelí assò a sa gent. Dilís qu'es Déu qu'es va trià com un poble espécial te ha enviad.

Moissés encara no estava llest per fé eu que Déu li demanava. Com posava tantas excusas, Déu s'enfadà. Moissés va dí: cuand lis digui qu'éts, no me creuràn.

sa gent majó, es líders, te creuràn, li va dí Déu. Y per tastà qu'estig emb tú, demanalí a n'es faraó que te déxi dú a sa gent a n'es desèrt a un viatge de tres díes. Demanalí a n'es faraó tan totsol tres díes per que sa gent pugui adorarmê. Cuand es faraó digui que no, llavonses mostrarè es méu porê y feriré de mort a'ts'egipsis

Moissés va dí: però, ¿y si encara axí no me fan cas?

Es señó li va demanà: ¿quê tens en sa ma?

Es méu bastó, va contestà Moissés.

Tirêu a n'es trispol, li va dí Déu. Cuand Moissés eu va tirà, es bastó se va convertí en serp y Moissés va sortí fugind. Cuand Déu li va dí qu'eu prengué de nòu, Moissés va estirà es bras y va prênde sa raboa. Ara totduna, se va convertí de nòu en es séu bastó.

Moissés se va despedí de sa séva famili y se va dirigí a Egitte. De camí se va trobà emb es séu germà Aarón.

Cuand Moissés y Aarón varen arribà a Egitte, varen essê a veure a n'es faraó. Li varen dí: es señó, es Déu d'Israel díu: déxa na a es méu pobble per que m'adore durant tres díes.

Es faraó va dí: ¿perqu'hauría jo de creure a aquest Déu? no déxaré qu'es pobble d'Israel se vaji

Después de que Moissés se va reuní emb es faraó, va resà a n'es Señó: Déu, estig tan confús. ¿Quê deg fé?

Déu li va dí: com es faraó no es déxa sortí, demostraré es méu porê. Sabràn que jo som Déu.

Déu li va dí a Moissés: tórna von es faraó y demanalí de nòu que déxi sortí a es méu pobble d'aquest país.

Moissés va discutí emb Déu: ¿perqu'hauría de escoltarmê es faraó?

Li va recordà a Moissés qu'èll no éra es que tenía que xerrà, sinó es séu germà Aarón. Li va dí a Moissés que cuand es faraó digués que no, es Señó entraría en acció.

Moissés y Aarón varen essê de nòu a veure a n'es faraó. Per tastà que realment xerravan per Déu, varen tirà es bastó de Moissés a n'es trispol. Se va convertí en serp. Es faraó va cridà a n'es mags. Cuand élls varen tirà es bastó a n'es trispol, també se varen convertí en serps. Llavonses sa serp de Moissés se va manjà a sas altras. Encara axí, es faraó no volía fé eu que Moissés li demanava. Es señó li va dí a Moissés que com es faraó no accettava, hey havía arribad es moment de que Déu li demostràs es séu porê a n'es faraó

cuand es faraó va dí que no, Déu va castigà a s'egipsis per no dexà sortí a's séu poble.

Déu li va envià dèu plagas a Egitte. Es faraó va cridà a es séus mags per que fessen desaparexe sas plagas. Sêns'embargo, Déu llévava sas plagas totsol cuand Moissés se eu demanava.

Emb sa priméra plaga, s'aygo se va convertí en sang. Cuand Moissés va esténdre es séu séva bastó demunt es ríu Nilo, eu va convertí en un ríu de sang. Tots es canals y es pous y se varen omplí de sang. Es péxos varen morí y es ríu ensumava malament.

Una semmana después Déu li va dí a Moissés que de nou demanàs a n'es faraó que dexàs sortí a es israélistas. Li va dí també que li advertesquiga a n'es faraó que si no obeía, Déu ompliría es Nilo de ranas.

Cuand es faraó va dí que no, varen aparexe mils y mils de ranas. Varen sortí d'es ríus y es canals, y varen omplí tot Egitte.

Es faraó li va demanà a Moissés que alluñàs sas ranas. Moissés va resà y totas sas ranas varen morí. Però encara axí es faraó no creya en Déu y no va dexà sortí a's séu poble.

Déu va envià una gran plaga de moscars. S'egipsis tenían que taparsên sa boca per xerrà. Después Déu va envià una plaga d'altras móscas més gròssos.

Déu va envià malaltías que atacavan a n'es goñad. Sa pell de sa gent y es cuyro d's'animals se posava vermêy.

Déu va envià tormentas. Es vent va bufà emb mólta forsa y

varen arribà gròssos niguls de llagostas. Se varen menjà tot eu verd que trobaren. A n'es poc tens no hey havia res que manjà en Egitte.

Finalment, Déu va fé qu'es sol dexàs de sortí durant tres díes.

Déu li va donà a n'es faraó una y altra oportunitat. Però es faraó no canviava d'opinió. Encara axí, no va dexà qu'es poble d'Israel se fos.

Es faraó no hey havia estimad escoltà. A través de Moissés, Déu li hey havia advertid a n'es faraó que enviaría una darréra plaga. Después de sa dècima plaga, es faraó finalment dexà qu'es poble d'Israel sortís d'Egitte.

Moissés li va dí a n'es faraó: “morirà es fiy majó de totas sas familis egipsias. També moriràn sa priméra cría de tot animal. Sêns'embargo, es fiys de sas familis hebrèas estaràn a llevat. Axò serà axí per demostrarlí que Déu establêx una diferènsi êntre es séu poble y es d'êll

Es faraó no creya qu'algo axí pogués estravenirsê. Assò suposaría sa mort des séu pròpi fiy.

Es faraó va decidí no creure en es porê de Déu. Se va dí: axò no podría estravenirsê. “Vétên” li va cridà a Moissés. Moissés se va alluñà d'es faraó.

Es poble d'Israel tenía po. Cuand varen sentí eu que Déu anava a fé se preguntavan si els se'n salvarían Moissés lis va dí que Déu tenía regglas per élls. Aquéxa nit, tots es que complessin sas regglas de Déu estarían protegids. Sa nit de sa darréra plaga se va cridà sa Pasco y va sê cuand Déu va

passà de llarg per sas casas d'es poble d'Israel. Déu es va mantení a llevat. Moissés li va dí a n'es poble d'Israel que sempre hauría enrecordà sa nit de Pasco. Haurían contarli s'històri d'eu que va passà a Sas sévas fiys y a es fiys d'es séus fiys y axí a tots es descendents. Sa nit de Pasco, es poble d'Israel va manjà xot y pa. Antes de manjà, varen pintà es defòra de sas portas de sas casas. Per assò varen usà sa sang d'es xot que se anavan a manjà. Axí, cuand es señó passàs per Egitte, sabría quins casas dexà a llevat. D'aquex mòdo sabría von vivía es poble d'Israel.

A n'es descubrí a n'es fiy mort en cada ca nostra egipsi, un crit de doló invadía tot país. Tots ets'egipsis varen plorà aquéxa nit. Y es poble d'Israel esperàva. élls sabían qu'estavan a llevat pèrqu'éran es poble triad per Déu. Cuand es faraó va veure a's séu fiy majó mort en sa llit, se va donà cónta de que sa culpa éra séva. Res d'axò hauría estravengud si havés fet cas a Aarón y a Moissés.

Llavonses'es faraó va mandà a cridà a Moissés y Aarón aquéxa nit y lis va dí: ¡Anauvós! ¡Voltros, sa vostra gent y tots es animals!

¡Ès hòra d'irmós! Varen cói sas sévas pertenènsis, es séu goñad y se varen anà d'Egitte. Ara estavan camí de cap sa tèrra que Déu lis hey havía promès.

Tot es poble d'Israel se va reuní en un llog. Déu li indicava es camí durant es díe per médiassió una columna de nigul. Varen sortí tots juns y sa varen seguí. En sa nit se convertía en una columna de fog. Axí sa gent sempre sabía per von na.

Déu es va conduí per es desèrt de cap es ma vermêy.

En Egitte, es faraó hey havia canviad de parexe. ¿quins van a construí ets'edifissis? se demanava.

Llavonses'es faraó va reuní sicéns d'es millós hòmos d'es séuva etzèrcit y va comensà sa persecussió d'es poble d'Israel.

Acampa en sas voréras d'es ma vermêy, li va dí Déu a Moissés. Es faraó va pensà qu'aqu'engrunad êntre y aygo y's séu etzèrcit. Però aquesta serà altra oportunitat per que jo demostre es méu porê. Ets'egipsis sabràn que som Déu.

Es poble d'Israel va acampà von Moissés li va dí.

Varen veure arribà una nigul que xecavan es cavalls de s'etzèrcit d'es faraó.

li varen cridà a Moissés: ¿quê mos has fet? mos vas trèure d'Egitte per que mos matassin en es desèrt? ¡Milló si haguéssim restat com esclàus! ¡Axí a n'es ménos encara estaríam víus!

Moissés lis va dí: no, no estêym engrunads. Déu lutxarà per noltros. Eu únic que ténen que fé ês quedarsên tranquils. Confíin en éll.

Sa gent no li creya a Moissés.

Moissés trattava de calmà a sa gent. Avuy voràn a Déu en acció. Sa gent estava massa assustada per posà atensió.

Déu lis va dí: ¿per què lloran axí? Moissés, xéca es téu bastó y es ma se dividirá. Haurà una murada d'onas a es dos costads. S'aygo no vos tocará.

Camina emb sa gent per êntre sas muradas d'aygo. Jo es protegeré.

Cuand ets'egipsis vos perseguesquin, faré que sas aygos se juntescan Moissés va axecà es séu bastó. Un fort vent d's'aquest va soplà demunt sas aygos de mòdo que se varen xecà. ¡se va formà una ruta êntre sas dos parêds d'aygo! En sa demà varen està a llevat en sa voréra. Cuand es faraó va despertà, va cridà: ¡si élls pòren crusà per tèrra seca en mitj d'es ma, jo també pug!

Es faraó y sas tròpas se varen tirà per sa ruta. Estavan a mitj de camí êntre sas dos voréras cuand Déu li va dí a Moissés que xecàs de nòu es bastó. Moissés eu va fé, ¡Y sas aygos se varen juntà de nòu!

Tots s'egipsis varen essê rossegads per sas aygos y's poble d'Israel va veure es gran porê d'es Señó.

Después de dos méso en es desèrt, ets'israélitas se varen quedà sêns menjà. Li varen cridà a Moissés: ¿què vares fé emb noltros? Ara morirem tots.

Llavonses'es seño li va xerrà a Moissés: lis donaré pa totas sas dematís y carn en sas tardas. Varen depêndre de mí per tot eu qu'han de mesté. Varen aprênde a confià en mí.

A sa demà siguiént, sa tèrra va aparexa cubèrta emb una classa de pa.

En s'hòrabàxa, una esbart d'animals de ploma va a parexa. Sa gent va prènde totas sas qu'havía de mesté. Varen rostí sas animals de ploma y se sas varen menjà. Grassis a Déu, sa gent sempre va tení abastament menjà durant tot es tens que viatjaren per es desèrt.

Es poble d'Israel va viatjà per es desèrt durant tres mésos. Cuand varen arribà a n'es putx Sinaí, varen acampà. Moissés se va dirigí a sa montaña. Moissés sabia que Déu volía trobarsê emb éll suquí. Mentras pujava và escoltà que Déu li deya: Moissés, diguelí a sa gent que si m'obeixen, seràn es méu poble elegid.

A n'es baxà, va reuní a es líders d'es poble. Lis va dí eu que Déu li hey havia dit. Es señó Déu es ha triad a voltros. ¿li seguireu? ¿li obeireu?

Un fort crit se va escoltà èntre sa festé. ¡ farêm eu qu'es señó digui!

Uns díes después, Moissés y Aarón varen pujà a sa montaña, Déu va baxà a sa séva trobada. Venía en una nigul de fum y fog. Déu volía donarlí a a n'es poble un conjunt de lleys per qu'es poble podría llavonss'aprènde y dirigí sas sévas vidas segóns aquestas lleys.

Déu li va donà a Moissés es dèu manaméns.

- Diguelí a n'es poble -li va dí Déu-, que som es Señó es séu Déu. Jo seré es séu únic Déu. Jo trèta d'Egitte, von éran esclàus. Que no adorau a cap altre Déu més qu'a jo. Jo seré es séu únic Déu. No fajèu ídolos per adorarlós.

- No jurau. Empleyàu es méu nom únicament cuand orau.
- Descansau es sèttim díe de sa semana.
- Obeescau a vostros pares. No matau. No robau. No mintau.

Cuand Déu va terminà de xerrà, un fort sò de trompetas va omplí s'ayre.

Moissés va baxà colcunas vegadas per veure a sa séva gent. Cuand Déu va dí que volía donarlí a Moissés es dèu manaméns escrits en una post de pédra, Moissés se va quedà en sa montaña.

Moissés se va qu'emb Déu durant coranta díes y coranta nits. Tota sa gent va esperà.

Cuand Déu va acabà de dirlí a Moissés totas aquestas còsas, li va donà dos posts de pédra planas. Déu matex hey havia escrit sas lleys en aquéxas posts.

Cuand En Moissés se va tornà per entornarsên, Déu li va dí: "¡Algo terrible ha estravengud! Ja sa gent ha olvidad sas sévas promesas. Estàn adorand un vadell d'ò

Sa gent hey havia esperàd a que Moissés baxàs de sa montaña. Com Moissés no aparexia, varen pensà qu'hey havia mort. De nòu, varen decidí no confià en Déu. Li varen demanà a n'es germà de Moissés, Aarón, que lis fs'altre Déu.

Aarón hey havia replegad tots es brassalèts y anells d'ò. Emb s'ò fus lis va fé un vadell d'ò.

Déu se va enfadà moltíssim. Li va dí a Moissés: "Elz mataré a

tots. Comensaré de nòu y triaré a altre poble per que sigui especial".

Moissés li va demanà a Déu que no es matàs. Llavonses va comensà a baxà de sa montaña. Duya em éll sas posts de pédra que Déu li hey havia dau. Mentras s'acostava a n'es campament, Moissés escoltava renòu cada vegada més fors.

Llavonses va veure es vadell d'ò que brillava a sa llum d'es sol. « ¡Sou un poble malvad! » - lis va cridà. – « ¿Com pod fé axò después de tot eu qu'es Señor ha fet per voltros? » cridava Moissés.

Va tirà sas posts de pédra a n'es trispol y se varen fé mil bossíns.

Moissés castigà a sa gent. Después s'entornà a sa montaña. Déu li va dí a Moissés que sa gent d'Israel ja no li feya felís com antes.

Moissés li va suplicà a Déu que perdonàs a n'es poble d'Israel. Déu va dí que com éra Moissés es qu'eu demanava, éll escoltaría. Com Déu y Moissés éran bons amigs, éll mantendría sas promesas que li hey havia fet a n'es poble.

Per segona vegada, Déu li va dittà a Moissés sas lleys per es poble. Va promete dú a n'es poble d'Israel a sa tèrra qu'él li hey havia dit a Abram que sería per es séus descendents.

Déu li va donà sas lleys a Moissés per segona vegada. Moissés va gravà sas posts de pédra y Déu li va donà es dèu manaméns.

Cuand varen passà es coranta díes, s'entornà a n'es campament. Aquesta vegada sa gent hey havía cumplid sa promesa.

Sa gent va viatjà móls mésos per tèrra desconegud. Un díe Déu li va dí a Moissés: envía espías a Canaán, es país que te donarè. Dilís que véssim que classe de tèrra ês y com ês sa gent que víu suquí.

Moissés va fé eu que Déu li va dí. Va trià a un hòmo de cada una de sas dotze tribus d'Israel. Moissés va axecà sa ma y va beneí a es dotze hòmos cuand sortía d'es campament.

después de móls, móls díes, es hòmos s'en varen entornà. Un éra Caleb y altre éra Josué, es general.

Caleb y Josué li varen dí a Moissés: que sa tèrra éra hermosa, emb móls abres gròssos y suaus turóns, embs sas pletas bònas y abundàns. Realment ês com Déu eu va promete: una tèrra de llet y mèl.

Totsol hey havía un probléma. Sa gent que vivía en aquéxa tèrra éran mólt bons guerrés. Josué y Caleb sabían qu'emb s'ajuda de Déu porían trèure a aquéxa gent de sa tèrra al-lòta. Ets'altres'espías no estavan d'acord emb Josué y Caleb. No confiavan en que Déu lis ajudaría a goñà sa batalla. Pensavan qu'éra mólt perillós bereyà contra sas tribus de Canaán.

Es israélitas no lis varen creure ni creure en sas promesas de Déu. Varen decidí que volían tornà a Egitte.

Moissés y Aarón varen suplicà a sa gent que confiassen en Déu. Una vegada més, Déu va perdonà a n'es poble. Però tenían que pagà per essè tan acabussads. Emb massa frecuènsi no creían en Déu ni confiavan en éll. Per assò Déu va dí que may arribarían a sa tèrra al-lòta.

Aquesta gent haurà pardaletjà per totas pars, va dí. Tots passaràn es resto de Sas sévas vidas en es desèrt. Tots etsètte Caleb y Josué, que varen creure en mí. En un añ haurían arribad a sa tèrra al-lòta. En vegada d'assò, sa gent va pardaletjà per es desèrt durant coranta añs. Moriràn en es desèrt. Sas sévas fiys seràn es que finalment s'establesquin en sa tèrra de llet y mèl. Aqu'ês es càstic per élls. Cuand sa gent va escoltà axò, tots varen plorà. Déu ja hey havia prês una decisió.

Durant es siguiéns coranta añs es poble d'Israel va pardaletjà d'un llog a altre. Es señó no dex de guiarlós, però éll no es va dú dirèttamente a sa tèrra al-lòta. Es càstic éra vertadé. Tendrían que passà es resto de sa vida caminand en círculs, mólt tanca de Canaán, però sêense porê entrà may a élla.

Va reuní a sa gent per darréra vegada. éll sabía que prest anava a morí. Va demanà a n'es poble que obeesquigan sas lleys de Déu. Li va demanà a Déu si ja hey havia arribad sa séva hòra.

Sí, li va dí es señó, ara pods veure sa tèrra, però no pods arribà a élla. Puja a n'es putx Nebo. Dêsde suquí vas veure sa tèrra de Canaán.

Cuand Moissés va arribà a's putx, va veure a s'altre costat d'es Ríu Jordán. Aqu'éra sa tèrra al-lòta. Mentras contemplava

sa tèrra que prest li pertenenexeria a's séu poble, Moissés morí.

En Jossué

En Jossué dèxa dos espías a Jericó

Cuand en Moissés va morí, en Jossué se va convertí en es líder d'es poble de Déu. Una vegada que varen acampà a voréras d'es rió Jordán, en Jossué va cridà a dos d'es séus millós hòmos per reunirsê en secrêt. "Teng una misió secreta per vostês", lis va dí.

"Vuy que vagin d'espías a sa tèrra a s'altre costad d'es riu. Arribin a sa ciutat de Jericó. Averigüin què tan forta és. Averigüin si sa gent està preparada per lutxà contra noltros y cuàns de soldats ténen.

Vegin quins tipos d'armas empleyan y si són de brónzo o de fèrro. Llevò tórnin y m'ho cónten tot. Después de que crusêm es riu Jordán, atacarêm Jericó".

Ets hòmos varen admetre emb so cap. Aquell hòrabàxa, es dos espías se varen introduí dins sa ciutat. Aquesta estava enrevoltada de muradas altas y en sa nit se vigilavan sas portas.

Es dos hòmos varen passà junt a un grupo de soldats. Un d'ells se va girà y va dí: "¿Quins són aquéxos dos forastés?"

"¡Parexen israelitas!", va dí s'altre.

"¡Elz aturin! ¡espías! ¡Elz aturin!"

¡Aquí! lis va dí colcú. Ets hòmos se varen aturà y varen xécà sa mirada. Varen veure a una dòna a una finestra. "Aquí", lis deya, señaland sa porta qu'estava just devall d'èlla. Ets espías d'en Jossué varen obrí sa porta y varen entrà ben aviad.

En Rahab y ets espías d'en Jossué

Ets espías israélicas varen goytà dins s'estansi. Varen veure a sa dòna qu'estava dreta a s'altre costad d'es cuarto. "Jo vos amagaré", lis va dí.

Sa dòna de Jericó va dú a n'ets espías a n'es sostre de sa casa. Allà lis va enseñà von amagarsê. Ets espías esperàren fins que se fés de vespre.

Cuand es réy de Jericó và sentí qu'hey havia espías, va ordenà a n'ets soldats que cercassen per tota sa ciudad. Prest varen arribà a sa casa avon s'amagavan ets espías.

Es soldats varen entrà en ca sa dòna. "Sí, varen està aquí, però ja s'en han anads", va dí élla.

Es guardias varen fé vía y varen arribà a sa porta de sa ciudad antes de que sa tencàs.

Ara no podrían entornarsên de sa ciudad fins a n'es díe sigüient.

Es dos hòmos varen devallà d'es séu amagatày. "Sé tot demunt voltros, gent d'Israèl", lis va dí. "Déu està de sa vostra part. Éll beneyêx tot lo que feys. Tots ets hòmos de Jericó ténen po a lutxà contra voltros".

"Si vos som ajudads a escapà, ¿vos enrecordarêu de jo y no me farêu mal cuand conquistêu Jericó?"

"sas nostras vidas per sa téua", varen contestà. "sí. Te salvarêu si mos ajudas a sortí d'aquí".

Es poble d'Israel crusa es Jordán

Ets espías se varen amagà per tres díes. Cuand se varen sentí segús s'en varen entornà correguend a n'es campament y se presentaren devant en Jossué.

"Axò ês massa bò per essê cèrt", li varen dí es hòmos. "Aquesta dòna mos va ajudà mos va dí que tots ets hòmos de Jericó mos ténen po. Sa ciudad ês nostra".

Después es tres hòmos varen baxà es cap y varen donà grassis a Déu per ajudarlós. Cuand en Jossué va acabà de resà, va tornà sa mirada de cap es séus hòmos.

Anam a invadí Jericó dins de pocs díes. Avúy, però, ês es díe qu'hem esperàd tant tens. A n'es principi ets oficials no entenían lo que volía di.

Llavoneses, varen veure una gran rieyeta a sa cara d'en Jossué.

¡Avúy ês es díe qu'el Señor mos manarà de cap sa tèrra promesa!

Ets hòmos varen entendre s'órde y varen corre von estavan ets altres líders.

Lis donaren sa notissi a tots es qu'estavan en es campament.

Sa gent estava molt emossionada. Havían contads es díes que varen està espèrand. ¡S'havían acabad es coranta añas de pardaletjà d'un costad a altre!

En Jossué va ordenà a n'es capellàns que duguéssen s'Arca a s'altre costad d'es ríu. Cuand es pèus d'es capellàns varen tocà s'aygo, sas onas varen tornà enrréra. Sas aygos varen formà una immènsa parêd. Un camí sec se va formà devant es capellàns.

Varen caminà fins es mitj d'es ríu. Ni una gota d'aygo lis và tocà.

Llavonses en Jossué li va dí a sa gent qu'el seguíssen. Una a una sas familis, es camells, totas sas personas, ets ases y es bestia, varen atravessà es ríu Jordàn aquex díe. Varen passà juns a n'es capellàns que duyan s'Arca.

Es poble d'Israèl va tardà tot lo díe en passà junt emb sos capellàns. A s'altre costad estava sa nòva tèrra.

Cuand tots varen crusà es ríu, en Jossué va mirà dêsde's turó hon hey havia estad mirandló tot. Va enrecordà sa promesa que Déu li havia fet a n'es séu antepassad Abram.

Déu li havia dit: "te convertiré emb una gran nassió. Serêu més que sas estrellas d'el cèl. Aquesta tèrra de Canaàn te pertenerà".

En Jossué lis va dí a n'es capellàns que fossen a tèrra fêrma. Tan prest varen està s'altre costad 'es ríu, Déu va fé que sas aygos se juntassin de bell nòu. Es fiys de n'Abram havían arribads a ca séva, a sa tèrra promesa.

Històri de sa batalla de Jericó

En Jossué sabía qu'aviad tendría qu'atacà Jericó. Và resà a Déu demanandlí ajuda. Después Déu li va dí un pla a n'en Jossué.

A n'es díe siguiént, es soldats se varen colocà en fila. Realment parexía un desfile. A devant de tot anavan es capellàns que duyan s'Arca. Llevò anava en Jossué que guiava a tots es soldats.

Sa gent de Jericó que va veure que venían es soldats d'Israel. Tremolavan de po.

“Aquesta serà una batalla terrible. Tots morirêm pêrque Déu està de sa séva part”.

Però ets israélitas se varen aturà. No varen atacà. En vés d'assò, se posaren en fila y varen caminà enrevoltand sa ciudad. Marxavan aprop de sa murada qu'enrevoltava sa ciudad.

Y mentras marxavan, es soldats estavan molt callados. En Jossué lis havia dit que no féssan cap renòu. No'y va havê crits de guèrra no de cap classa, domés cens y cens de soldats en silènsi. S'únic sò éra es que feyan es sèt capellàns que tocavan sas trompetas.

S'etzèrcit d'Israèl marxava aprop de Jericó. Llevò s'en varen entornà a n'es campament y varen descansà.

A n'es díe siguiént, varen fé lo matex. Durant sis díes varen desfilà devés de Jericó. Y durant tot aquex tens no varen fé cap renòu que no fos es de sas trompetas.

Llevó, a n'es sèttim díe, en Jossué va ordenà a n'es séu etzèrcit que marxàs sèt vegadas enrevoltand Jericó.

Después de sa sèttima vegada, cuand varen sonà sas trompetas, es soldats varen cridà tan fort com varen porê.

No havían acabad de cridà es soldats cuand sas muradas de Jericó varen caure. Déu havia fet altre miracle. Es poble d'Israel va entrà a sa ciudad. Domés una famili de Jericó se va salvà aquex díe: sa de sa dòna cridada Rahab.

Ayna

N'Ayna y N'Elí

N'Ayna s'en va nà a ca séva emb n'Elcanà. Pocs méso después, va sâbre que tendría un fiy. ¡Aquest va sê un día felís per n'Ayna!. Una y un'altra fegada li va donà sas grassis a Déu.

¡Oh, Señor”, resava emb veu baxa, “teng tans de desitjos de tení un fiy. Per favó, Déu méu, si me donasseu un fiy t'ho donaría a Tú. Eu duría aquí per qu'es capella eu educàs. Es nin sería Téu.”

Elí, es capellà, la mirava mentras resava. Éll veyía que tenía ets uys vermêys d'es plorà.

En aquex tems, no éran mols es d'es poble d'Israèl qu'anavan a resà a sa tenda de n'Elí. Es qu'hey anavan, resavan emb veu alta. Colcúns qu'arribavan a Siló eu feyan domés per manjà y beure. Es capellà va veure ets uys vermêys de n'Ayna y es mo

morros que se movían. Él va pensà qu'èlla havia begud massa vi.

“No heurías de vení aquí si estàs gata”. “No, Señor méu”, va contestà n'Ayna a premudas. “¡No som un d'aquests gats qu'arriban aquí de sa festa!, tomés estig trista.”

Cuand n'Elí se va atrecà, va veure que n'Ayna deya ve. “Ves emb Pau. Esper que Déu te dongui lo que has demand.” N'Ayna va baxà escap. “Grassis per sa séua bendissió.” Cuand va sortí, n'Ayna va sentí que ja no tenía més que pensà ni vergoña dins es séu co. Éra decissió de Déu si colca día tendría o no un fiy. Ara sabía que lo que Déu decidís sería lo milló per élla y per n'Elcanà.

N'Ayna y En Samuel

N'Ayna s'en anà de cap a ca séva emb n'Elcanà. Pocs mesos después va sâbre qu'anava a tení un fiy. ¡Aquest va sê un díe molt felís per n'Ayna! Una y un'altra vegada donava grassis a Déu.

Casi un añ después, n'Ayna va tení un nin molt hermós. Li va posà es nomd e Samuèl, que sinnifica: “Escoltad per Déu”. N'Ayna va dí que éra axí “pêrque eu va demanà a Déu y éll la va escoltà.”

Durant es tres añs siguiéns, n'Ayna se va dedicà a cuydà a n'en Samuèl. Cuand arribà es moment de durló a n'Elí, confiava en que Déu cuydaría d'es séu fiy.

Jeremías

Durant mols d'añs, Déu hey 'víanviad profétas pèrqu'advertissan a n'es séu poble. Si no déxavan d'adorà a déus falsos, tornarían dèbils. Jerusalèm sería'sbucada. Es poble de Déu tornaría un poble d'esclaus. Però sa gent no va'scoltà sas advertènsis.

Are 'vía arribad es moment en qu'es Réy de Babilòni, En Nabucodonosor, conquistàs y destruí Jerusalem. En Nabucodonosor elzhi 'vía ordenad a n'es séus soldats que calasin fog es temple del Señó. Va manà créma's palau d'el Réy. Va créma totas sas casas de Jerusalem. Es babilònis crémaran tots ets edificis que tenían colca való.

¡Tota sa ciudad estava'n flamaradas!

Llévonsas s'etzèrcit va'sbucà sas muradas de Jerusalem y va fé tot es poble presoné. Se varen convertí emb esclaus y'lza varen envià a Babilòni.

Mentras Jerusalem se créma, El Réy Nabucodonosor va'nvià a n'es séus hòmos a saquetjà es tresòs d'es palau y's temple. En mitj d'ets edificis en flamaradas, es soldats varen aglapí tot s'ò y s'argent que trobaren. ¡No va quedà rês a n'es temple! En Nabucodonosor son ho va du tor a Babilòni, fins y tot sas enórmes columnas de bronzo.

Es proféta de Déu a n'aquéxa època ér'un hòmo que nomía Jeremías. A més a més d'es pòbres, va sê s'únic qu'En Nabucodonosor va donà órdes de que no li féssin mal. Un d'es capitans d'el Réy li va di a n'En Jeremías: "Tot s'astrevengud etzattament com vostê 'vía dit que succeiría. El Señó envía a

sa ruina a n'aquest poble que no'l va'scoltà. Però are vostê ês llibèrt. Venguin en noltros a Babilòni avón estirà a llévat, o quédi aquí. Vatx porê anà avón vay volê".

Cuand En Jeremías va desidí que no aniría emb so guardaespaldas d'el Réy a Babilòni, es capità li va di: "Està bé. Quédi aquí emb sa gent". Llévò li va donà a n'En Jeremías colca còsa d'aliment y dobbés y'l va déxà llibèrt. En Jeremías se va'stimà més quédatsê emb so poble de Déu. Aquets éran es més pòbres d'es pòbres, ets únics que quédavan de sa ciutat esbucada de Jerusalèm.

Nòu Testament

Antes d'es naxement d'el Bon Jesús

Na María y s'Àngel Gabrièl

Es jodíos sabían que cualca díe Déu enviaría un Messías. Es Messías acostaría es séu pobble a Déu. Aquest Messías éra Jeasús. Éll va vení a sa tèrra com un nin d'uè y se va convertí emb so Salvadó d'el mon.

Sa mare de Jesús éra una jove anomenada María. Un dematí se va despertà y va veure una gran brillantó. Un Àngel anomenad Gabrièl va entrà dins es séu cuarto y li va dí: "*¡Uep María!, tú éts més espéciàl que cualsevol altra dòna.*"

Na María se và assustà. "*No tenguis po, María. Has estada triada per Déu per essê sa mare d'es séu fiy, el Messías.*"

Na María se nava a casà emb un hòmo anomenad Pèp. Cuand và sentí sas paraulas de s'Àngel, no và protestà. P'es contrari, na María li va dí: "*¡sí!, faré lo que me demanas*". Sabía que Déu la cuidaría.

En Gabrièl li va dí a María que sa séva cosina Isabel també anava a tení un nin d'uè. Y va acabà diguend: "*Per Déu no heyà res impossible si estêym emb Éll*".

Na María el va creure.

Na María y sa séva cosina Isabèl

N'Isabèl («אלישבע» Elisheva emb Hebrèu), sa cosina de na María, éra una dòna molt, molt majó. Durant mols de d'añs, élla y es séu hòmo havían volgud tení un infant. Ara a la fí

n'Isabèl anava a tenir-nê un. Déu li havia dit qu'es nin d'uè sería molt espèciàl.

Llevonses de qu'en Gabrièl la và visità, na Maríá va sortí de ca séva a Nazarèt, qu'estava a Galilèa. Va viatjà a n'es mitjórñ, a Judèa, per visità a n'Isabèl.

Cuand na Maríá va arribà, li và cridà tota gojosa: ¡Isabèl!

Domés sentí sa veu de na Maríá, n'Isabèl va sortí correguend de ca séva per primèra vegada en molt de tens, diguendlí: *"Maríá, tú has estad beneída per Déu. ¡Sé qu'éts mare d'es méu Señó! Eu sé pêrque cuand me vares saludà, es méu nin d'uè se va mòure d'alegría dedíns jo. Éts tan espèciàl, Maríá. Es pròpi fiy de Déu víu dins tú".*

Na Maríá y en Pèp

Después de visità a n'Isabèl, na Maríá s'enva nà a ca séva de Nazarèt. Sabía que prest tendría que dirli a n'en Pèp qu'anava a tení un infant. Va resà per que Déu la preparàs per aquéxa notissi.

Cuand va arribà a ca séva, li va envià un mensaje per un missatje. Diguendlí que se trobàs emb élla a un véy pou qu'hey havia defòra d'es poble. Cuand éll va arribà, na Maríá li va dí: *"Pèp, s'ha estrevengud algo assombrós. Però és ve".*

En Pèp se demanava perquê na Maríá estava tan sèria. ¿Quê sería tan important per que se reunissen von ningú pogués escoltarlós?

"Bòno", va continuà diguend Maríá, "Déu m'ha beneída. En réalidat no sé perquè. M'ha triada per essê sa mare d'el Messías, es séu fiy. Es nin d'uè que dug dedíns ja té tres mésos". Na Maríá va agontà sa respirassió. Tenía s'espèrànsa de qu'en Pèp eu compregués.

"Ay, Maríá"... Va dí en Pèp, donandlí s'esquena. "l'estim tant", se va dí éll, "però ara no pug ferlâ sa méva dòna, tindrà un fiy d'un altre." En Pèp no sabía si havía de creure o no a na Maríá.

De bell nòu la se va mirà. Na Maríá parexía està segura. En Pèp se và alluñà de s'al-lòta. Và trattà de pensà emb sa fóрма de cancelà sas nòssas sênsê fé massa mal a na Maríá. S'havía fet tantas espèrànsas y havía pensad emb tantas de còsas que porían fé juns... Però ara tot s'havía tirad per avall.

Sòmit d'en Pèp emb s'Àngel

Poc tens después, un altr'Àngel d'el Señó se va aparexa a n'en Pèp. "Fiy de David, no tenguis pò de casartê emb na Maríá. Élla díu ve. Es séu fiy salvarà a n'es pobble de Déu d'es séus péccads. Haurás de nomenarló Jesús".

Cuand en Pèp va despertà, va decidí creure a s'Àngel missatje d'el Señó.

Mentras tant, na Maríá havía estada resand p'en Pèp. Llevonses de qu'en Pèp va tení es sòmit s'en va nà a vorerlâ. Li va dí que tot lo d'es sòmit estava bé. Y a n'es poc tens, en Pèp y na Maríá se varen casà.

Vida d'el Bon Jesús

Naxement d'el Bon Jesús

Éra molt prest y en Pèp havia posad sa somada demunt s'ase. Na María se va sèure êntr'es paquêts qu'en Pèp havia fermad, y juns s'en varen anà de cap a Bel·lèm, a Judà.

S'Empèradó de Roma, en César Augusto, havia ordenad a tots que tornassen a n'es pobbles de von venían sas sévas familis. Volía qu'es séus soldats contassen a sas personas de sas tribus d'Israèl. Sa famili d'en Pèp venía de Bel·lèm, axí que tenía qu'anà sullà.

A la fi varen arribà a Bel·lèm. Es carrés estavan plens de gent.

"¡Pèp, s'infant! Creg qu'es nin ja vé" - va dí María.

"Hem d'anà a colca llog tranquil, enfòra d'aquest festé" - li contestà En Pèp.

Sa pareya va na de casa en casa. Ningú tenía un cuarto libre.

Varen tení qu'anà p'es redòssos d'es llogarêt, vare demanà a una posada si tenían un cuarto y lis contestaren que domés lis quedava sa païssa, que si lis héra igual hey porían romandre.

Sullà và néxe el Bon Jesús. Y eu varen colocà dins sa menjadora a modo de bres.

Sa nit en que va néxe el Bon Jesús, a n'es turóns aprop d'allà, hey havia un grupo de pastós que dormían a l'ayre. De repent, un fort renòu elza va despertà y va fé que se xécassen.

Después tot el cèl se và omplí de claró. Es pastós varen veure un Àngel dret devant élls. S'Àngel lis va dí: *"No tenguêu pò. Aquesta nit ha nascud un Salvadó. Sabrêu qu'ês cèrt cuand vejêu un nin d'uè dins una menjadora devòra d'es pobble"*.

Llevò, emb un no res, ¡hey havia Àngels enrevoltand es pastós! cantand: *"Glòri a Déu a sas Alturas y a la Tèrra pau a n'ets hòmos qu'eu complauen"*.

Cuand se tornà fé fosca de bell nòu, es pastós varen reuní es xots y s'en varen anà de cap a Bel·lèm.

Cuand estavan arriband a n'es llogarêt, varen veure que un'estrella gigant estava quiéta demunt cèrt turó. Hey anaren y varen veure que dins una païssa hey havia un menjadora y a dedíns hey estava un infantó, un nin d'uè, tal com lis havia dit aquell Àngel.

Es tres Réys Mags

Un cèrt tens después varen arribà uns sabis que venían d'es Llevant. Havían vist s'estrella brillant en el cèl. Creyan qu'algo gros s'havía estaravengud. Llavonses de viatjà una gran distansi. Varen anà a veure a n'el Réy Heròdes a Jerusalèm.

Es Réy d'es jodíos ja ha nascud. Anam vorêl, mos ha duyt aquí sa séva estrella dèsd'es Llevant. Som venguds a adorarló, varen di a n'Heròdes.

N'Heròdes no sabía res d'es naxement de Jesús. Lis và demanà: ¿von se supòsa qu'ha nascud es Réy d'es jodíos?

"A Bel·lèm," li varen contestà.

N'Heròdes no volía que ningú li llévàs es tròno. Axí que va dí a n'es sabis:

Vagin a adorà a n'el Réy y cuand eu taròbingan, m'ho fagin sâbre per qu'hey vaji jo també.

Es sabis s'en anaren de cap a Bel·lèm. Varen seguí s'estarella fins a sa païssa. Cuand varen entrà, varen veure a Jesús en es brassos de na María. ¡havían tarobad a n'el Réy!

Es sabis varen descarregà es séus camells. Havían duyt regalos raros y hermosos pe'sa famili. Na María y en Pèp varen badà uns uys enormes. *“Però si aquets regalos són com per un réy,”* và dí na María a n'en Pèp; éll va assentà emb so cap.

Es sabis lis varen dú, ò, incèns y mirra, êntre altres regalos.

Na María y en Pèp donaren sas grasasis a n'es tres hòmos. Tots varen corbà es cap y oraren. Li donaren grassis a Déu per havê enviad a Jesús a n'el mon.

Sa nit antes de qu'es sabis s'entornassen, varen tení un sòmit estrañ. En es sòmit, Déu lis aconsejava que no s'entornassen a veure a n'el réy Heròdes. Es sabis varen fé cas a n'es sòmit. Y s'en varen entornà a ca séua per un camí diferent.

El Bon Jesús còma fusté

Cuand es sabis varen partí, sa famili va descansà. Es menud, Jesús, dormía y manjava, dormía y manjava. Confórme passavan sas semmanas, se feya més gran y més fort.

Una nit, en Pèp va tení un sòmit. Igualment qu'es sabís, và somià que Déu li deya: *"despèrta, agafa a n'es nin y a sa mare, y nauvosnê de cap a Egitte. Quédêt sullà fins que te digui. El réy Heròdes sercarà a n'es nin. Vol matarló"*.

En Pèp se va despertà emb un retgiro. Es sòmit parexía tan real que no và duttà que fos cèrt. Durant es derrés díes hey havía vist sa fóрма en que Déu controlava sas còsas. En Pèp va baxà es cap y va dí: *"sí, Déu méu. Farêm lo que Tú diguis"*.

En Pèp va despertà a na María. Li va contà lo qu'havía somiad. Después en Pèp va axecà amorosament a n'el Bon Jesús qu'encara dormía y eu posà en es brassos de na María. Y estirand de s'ase s'en varen fé enfòra de sa casa y varen desaparexe dins sa fósca de sa nit.

Mentras, el réy Heròdes qu'havía espèràd y espèràd qu'es tres sabís tornassin de sa visita, però cuand va veure que no tornarían, se va enfadà molt y va ordenà a n'es séus soldats que sercassen a n'es nin réy per tot Bel·lèm. Però cuand varen arribà a sa casa, ja estava buyda. En Pèp y na María estavan camí de cap a Egitte.

Varen passà varis añs y a la fí va morí es dolentarro réy Heròdes.

Una nit, un Àngel d'el Señó de bell nòu se li va aparexa a n'en Pèp dins un sòmit: *"despèrta y dú a n'es nin y a sa séva mare de bell nòu a Israel"*, li va dí s'Àngel.

Varen tornà de cap a Israel y se varen estabblí en es séu poble, Nazarèt. Molt de tens enréra, es profètes havían dit qu'a n'el Messías li dirían Nazaréno.

En Pèp feya feyna de fusté a Nazarèt y el Bon Jesús ja de ben petit li ajudava.

El Bon Jesús se pèrd a n'es 12 añs

Cuand el Bon Jesús va cumplí dotze añs, na María y en Pèp eu varen dú a Jerusalèm. Com qu'éra s'època de Pasco, hey havia molta de gent dins sa ciudad.

Es derré díe de sa festa, na María y en Pèp se varen dirígí a ca séva. Toddós creyan qu'el Bon Jesús estava emb sos altres nins d'es poble.

Después de tot un díe de viatje, lis varen demanà a n'ets altres nins d'es grupo: *¿eu vist a n'el Bon Jesús?* es nins varen mòure es cap negativament.

Na María y en Pèp s'en varen entornà a veure mèm qu'havía passad emb el Bon Jesús. ¡el Bon Jesús s'havía quédad a Jerusalèm! ¿qué farían per trobarló? se varen alluñà d'es grupo y s'en varen entornà ben aviad de cap a sa ciudad. Sullà eu varen cercà per totas pars. Na María y En Pèp véren a mols nins juns, però cap d'ells éra en Jesús.

Durant tres díes eu varen cercà. Na María y En Pèp estaban desesperads. Havían perdud a es séu estimad fiy, a n'es fiy de Déu. Finalment, varen anà a n'es temple d'en Salomó, von es poble xuetó alabava a Déu es dissattes y es díes Sans.

Domés entrà, en Pèp va veure que un grupo de Rabíns escoltavan a colcú. Sullà en mitj d'es grupo, estava assegud el Bon Jesús; éll éra a n'es que tots escoltavan.

Na María y en Pèp se varen obrí pas fins arribà devòra ej Bon Jesús. Na María li va dí: "*¡fiy méu, ¿perquè mos has fet axò? Te som sercad en totas pars!*"

El Bon Jesús lis va dí: "*¿no sabíau avón sercarme? Deguéreu d'havê suposad que jo estava ocupad emb s'assuntos de mun Pare*".

Bautisme d'el Bon Jesús

Jesús tenía un fiy de cosí anomenad Juan. En Juan éra es fiy de n'Isabèl, sa cosina veá de na María.

Cuand en Juan va créxa y se va fé hòmo, Déu li va dí que li dugués un mensatje espèciàl a sa gent.

"Estau preparads", deya en Juan a sa gent. *"¡Estau preparads per rebre an aquell que vendrà!"*

Un festé de gent se juntava a sa voréra d'es ríu a escoltarló. En Juan batiava a sa gent. Lis enseñava qu'es bautisme mostrava com Déu elza poría purificà. *"Empenediuvós d'es pécàds. Comensàu una nòva vida"*.

En Juan va axecà sa mirada per veure quí seguía en sa fila, y el va veure, jéra Éll, el Bon Jesús! es dos cosíns se miraren. El Bon Jesús va entrà a n'es ríu a rebre es bautisme d'en Juan. De repent, iel cèl va fé un trà, parexía haversê dividid en dos! Y se va veure còma de dins d'una forta claró va devallè un colóm de cap A n'el Bon Jesús, havía devallad l'Esperit Sant de Déu. Es colóm va parexe que s'aturava a s'endrèt d'es cap del Bon

Jesús. Axò va indicà a tots es qu'estavan mirand que Jesús tenía dins éll a l'Esperit Sant.

A n'es matex tems se va senti una veu provinent d'el cèl, que va dí: *"tú éts es méu fiy. Sempre te som estimad. Sempre m'has agradad"*. Éra sa veu de Déu que li estava diguend a sa gent qu'havía escoltà a n'el Bon Jesús.

Sa tentassió d'el Bon Jesús en es desèrt

Después de sê batiad en es ríu, el Bon Jesús se va retirà a resà en es desèrt. S'enemig de Déu se va trobà sullà emb el Bon Jesús. S'enemig de Déu, el Dimòni, volía desfé es plans que Déu tenía p'el Bon Jesús.

S'enemig de Déu volía qu'el Bon Jesús anàs a sas sévas tentandló, oferindlí lo que no'stava escrit emb ò y altas còsas. Però el Bon Jesús éra es fiy de Déu y poría tení tot lo que volgués. Per axò no'l va convènsa gens.

El Bon Jesús va està en es desèrt durant corante díes y coranta nits. S'enemig de Déu sabia qu'el Bon Jesús tenía fam, eu va tentà emb so menjà diguendí: *"si éts es fiy de Déu, fé qu'aquesta pédra se convertêsqi en pa"*.

El Bon Jesús sabia qu'era més important fé lo que Déu volía, que lo que li deya el Dimòni, per axò li va contestà: *"es menjà no ês lo més important en sa vida. Lo qu'êes realment important ês està devòra de Déu y fé lo qu'èll digui"*.

Durant tot aquex tens no va manjà res. Aquéxa éra sa fòrma en qu'el Bon Jesús concentrava es s'eu pensament en Déu.

Llavonses, s'enemig de Déu và dú a n'el Bon Jesús a un llog molt alt. Li và mostrà tots es castells y reynes d'el mon, y li va dí: *"si tú me dius réy, te donaré tots aquets reynes"*.

El Bon Jesús li va dí: *"jo domés servêsc a Déu, el Señó"*.

Finalment, el Dimòni va dú a n'el Bon Jesús a Jerusalèm. Eu va sèure demunt sa porta més alta d'es temple, y li va dí: *"bota, si ês ve qu'êts fiy de Déu, enviarà a n'es séus Àngels per que te salvin"*.

"No has de posà a pròva a n'el Señó es téu Déu", li va dí el Bon Jesús, replicand: *"ara vétên. No faré lo que tú vulguis. Vatj vení a fé lo que Déu destiji"*.

Cuand s'enemig de Déu s'en va nà, ets Àngels varen arribà a cuydà a n'el Bon Jesús. Cuand el Bon Jesús va dexà es desèrt, se và enterà qu'el réy Heròdes havia tencad a n'en Juan es Batiadó.

Sa priméra purificassió d'es temple

El Bon Jesús y es séus seguidós viatjaren a Jerusalèm. Cuand varen arribà, ja casi éra s'època de sa Pasco jodía. Varen anà tot dret de cap a n'es temple. Éra es matex llog a von na María y en Pèp l'havía trobad cuand se lis va pèrde essênd nin.

Cuand el Bon Jesús va arribà a n'es temple de són pare, no li va agradà gens lo que va veure. En vés de veure personas resand a Déu y estodiand sas lleys d'en Moshé (Moisés), va trobà que sa gent empleyava es temple coma mercad.

De repent, el Bon Jesús la va prènde a llenderadas y và fé corre p'es pati interiò d'es temple a personas y animals de cap a defòra. *¡Arrux!*, cridava, *¿com vos atraviu a convertí sa casa de mun Pare emb un mercad?! Và girà sas taulas demunt devall d'es que baratavan dobbés.*

Cuand el Bon Jesús va acabà, va comensà a predicà a sa gent qu'eu havia seguid.

El Bon Jesús crida a n'en Matéu

Un díe qu'el Bon Jesús estava caminand pes carré, va passà per devòra d'una taula a von estava un recaudadó d'imposts. Cuand va sê just devant éll s'hi va aturà y li va dí: *"¡Seguim!"*

Aquest reacudadó d'imposts éra en Matéu, que va dexà arréra es llibres y sa caxa emb sos dobbés, y se posà a seguir a n'el Bon Jesús.

Uns díes después, el Bon Jesús sopava dins ca'n Matéu, junt emb éll hey havia altres recaudadós d'imposts.

Cuand es líders relligiosos varen veure axò, lis varen dí a n'es seguidós d'el Bon Jesús: *"¿perquê en Jesús mânja emb tota aquesta gent dolenta?"*

El Bon Jesús va prènde sa paraula y va dí: *¿Ha de mesté un métje aquell qu'està sà? ¡No! Són es malals es qu'han de mesté ajuda.* Afagind después, que reconeguéssan qu'éra milló preocuparsê per sa gent emb problémas, que pèrde es tens tratand de creure lleys que domés feyan mal a sas personas.

Aquesta éra una enseñansa nòva p'les líders relligiosos. Estavan acostumads a pensà emb sas lleys de Déu coma rahóns per castigà y judicià. El Bon Jesús lis va fé sâbre que Déu lis havia donadas sas lleys per que sabéssan sa diferènsi êntr'es bé y es mal. Se suposava que devían d'estimarsê y ajudarsê uns emb sos altres.

El Bon Jesús tría a n'es séus destxebbles

Después d'havê curad a molts de personas, el Bon Jesús se va alluñà totsol. Va pujà a una montaña y se posà a resà. Durant tot es día y tota sa nit va resà a Déu.

Cuand tornà a sortí es sol, va cridà a n'es séus seguidós, y d'êntre tots élls en va trià a dotze. Aquets hòmos serían es séus dotze colaboradós espèciàls. Serían es més aprop a n'el Bon Jesús. Serían es que farían es feyna d'el Bon Jesús cuand éll ja fos a n'el Cèl.

Es grupo qu'el Bon Jesús va trià éra algo estarañ. En Pédro, en Jaume y en Juan éran es més aprop a n'el Bon Jesús. Élls, junt emb n'Andréu, éran pescadós. En Matéu éra recaudadó d'imposts. En Simó (altre Simó, no en Simó Pédro) li interessava espècialment lutzà contr'es romàns. Ets altres hòmos éran en Felip, en Bar Toloméu, en Tomàs, un altre Jàume, en Judas Iscariote, y un altre també anomenad Judas.

Después de trià a n'es dotze, el Bon Jesús lis va donà órdes espèciàls: vagin von es jodíos y curàu a n'es malals y resucitàu a n'es mors. Teníu confiansa en que Déu cuydarà de voltros. Tendrêu aliméns abastament. Però sas còsas no sempre vos seràn fàcils.

El Bon Jesús estava preparand axí a n'ets apòstols pe'sa feyna que tendrían que fé llevoneses, cuand fos mort. Aquets, serían ets hòmos qu'haurían d'escampà sa bòna nòva de Déu.

Es Sermó d'es Putx

Un díe, demunt un putx, el Bon Jesús va donà un sermó molt important. Éll va esplicà colcunas de sas sévas enseñansas y de sas bònas nòvas de Déu, són Pare. Moltas, moltas de personas eu varen seguí fins an aquex llog. Lo qu'el Bon Jesús va dí allà, se conêx com es Sermó d'es Putx.

En aquex putx, el Bon Jesús va predicà demunt es fonaméns de lo que sería es cristianisme, sas Nòu Benaventuransas:

- «Benaventurads es pòbres d'espit pêrque d'élls ês el Réyne d'es Cèls» ([Mateo 5, 3](#)).
- «Benaventurads es mansos, pêrque élls tendràn emb herènsi sa Tèrra» ([Mateo 5, 4](#)).
- «Benaventurads es que plòran, pêrque élls seràn consolads» ([Mateo 5, 5](#)).
- «Benaventurads es que ténen fam y set de justissi, pêrque élls seràn satisfets» ([Mateo 5, 6](#)).
- «Benaventurads es misericordiosos, pêrque élls trobaràn misericordi» ([Mateo 5, 7](#)).
- «Benaventurads es nets de co, pêrque élls voràn a Déu» ([Mateo 5, 8](#)).
- «Benaventurads es que fagin feyna per sa Pau, pêrque élls seràn anomenads fiys de Déu» ([Mateo 5, 9](#)).
- «Benaventurads es perseguids per causa d'injustissi, pêrque d'élls ês es Réyne d'es Cèls» ([Mateo 5, 10](#)).

- «Benaventurads serêus cuand vos ofenguin, y vos perseguêsquín y diguin emb mentidas y tota classe de mals contra voltros per sa méua causa. Alegrauvós y disfrutàu, pêrque sa vostra recompènsa serà gròssa dins es Cèls; idò de sa matéxa manéra varen perseguí a n'es profétas anteriós a voltros»

Sa gent se va donà cónta de qu'èll deya sas còsas a sen revés qu'es demés. En vés de di qu'ets agoserads y fors serían es goñadós, èll deya qu'es mansos y es fors de co, éran realment es que goñavan. Axò éra algo que sa gent no havía sentit dí may antes.

Sa gent més hermosa a uys de Déu són es pòbres. Es que són espèciàls són es que sofren; élls realment desitjan que se faji lo qu'ês just. Aquesta ês sa gent que se préocupa p'es demés.

Aquestas enseñansas no se parexían a cap de sas qu'havían sentidas antes.

En es sermó d'es putx el Bon Jesús lis va enseñà com cercà es tresò amagad. Von estigui es seu taresò, allà estirà es séu co. El Bon Jesús lis va enseñà qu'el Cèl ês es llog hon s'ha de cercà es taresò amagad.

Pòsa a Déu devant de tot y voràs com tot te resulta més bé. Déu ês més gros que cualsevol probléma que puguis tení. Déu sab lo que sa gent ha de mesté. Lo més important ês seguírló y estimà a n'es demés com èll eu fa. Déu s'ocupa de tot lo demés.

Sa Trasfigurassió d'el Bon Jesús

Sis díes después, el Bon Jesús va cridà a n'en Pédro y a n'es dos germans, en Jàume y en Juan. ¡Lis tenía una gran sorpresa! juns varen pujà a orà en es capcurucull d'una montaña d'allà aprop. Cuand varen arribà a dedalt, en Pédro, en Jàume y en Juan se varen jèure a descansà demunt s'herba.

Cuand s'estavan quédànd dormids, el Bon Jesús va comensà a orar. De repent, iéll se veyà molt diferent! sa cara d'el Bon Jesús parexía emetre llum. Sas ròbas brillavan com es llamp.

Llevò, de no res, varen aparexe dos hòmos. Sullà estava en Moissés, qu'éra s'hòmo qu'havía trèt a n'es pobble d'Israel d'Egitte y qu'havía rebud es deù manaméns de Déu. Y sudevòra estava n'Elías, es més important de tots es profétas.

En Moissés havia mort devés 1.500 anys antes. N'Elías havia pujad a n'el Cèl casi mil anys antes. Ara havían déxàd el cèl per uns curs moméns tornand a la Tèrra per xerrà emb el Bon Jesús.

Es tres destxebbles se despenaren retgirads ¿"quê pasa"? varen dí casi sêns'alê. Varen sentí qu'el Bon Jesús xerrava de qu'es moment arribaría prest, cuand éll aniría a Jerusalèm y llevò elza déjaría.

En Pédro tenía pò y li va dí: *"mèstre, axò ês massa bò pe'sê cèrt. Construiguêm tres cabañas. Una per taú, una p'en Moissés y una per n'Elías"*. Éll volía qu'es dos hòmos importàns se quedassan més tens. Però en aquex moment, un nigul brillant va devallà demunt sa montaña. Parexía qu'un remolí de bòyra

giraba a n'es séus pèus. Una veu va sortí de dedín d'es nigul y va dí: "Aquest ês es méu fiy, ês es que jo som triad. ¡Obeiu! "

Es destxebbles estavan aterrorisads. Varen caure de cara en tèrra. Cuand sa veu va callà, el Bon Jesús se lis va atrecà y lis va dí: "*està bé, ja vos porêu axecà. No heyà cap rahó per tení pò*". Varen obrí ets'uys molt apoc-apoc, en es matex tens que s'anavan xecànd.

El Bon Jesús enseña es perdó

Es destxebbles d'el Bon Jesús li varen demanà: "*¿quê passaría si colcú mos enganàs? ¿si colcú fes algo realment dolent?*"

El Bon Jesús lis va dí que si colcú elza maltratava, haurían primé d'anà a veure an aquéxa persona totsols. Haurían de trattà d'arreglà sas còasas emb amabilitat. "*Si assò no dona resultat, llavonses feysvós acompaña d'es séus amigs*", lis va dí. Domés cuand sa persona se néga a ammetre es séu èrro, llavonsesês cuand heyà que returarlà.

El Seño va fé sa mitja mentras lis deya: "*recordàu, que sempre estaré emb voltros. Cada vegada que dos o més de voltros se reunêsquín, estaré escoltandlós. Estaré suquí emb voltros, en es matex cuarto, escoltand sas vostras orasassións*".

Per assò ês que may estêym totsols. Maldement no poguêm veure a n'el Bon Jesús, éll està a n'es nostro costad, cuydamós.

Passió d'el Bon Jesús

S'entrada triunfal d'el Bon Jesús a Jerusalèm

Es sol ja éra alt y brillava còma may. El Bon Jesús va dí a n'es séus destxebbles: *"avuy entrarêem dins Jerusalèm."* Cuand elza menava de cap sas portas de sa ciutat sa festé de gent devés el Bon Jesús se feya més y més gros. Cens y mils de personas sortían de sa ciutat per donarlí sa benvenguda. Just en es redòssos de Jerusalèm hey havía un turó enomenada es putx de sas olivéras. Cuand Jesús va arribà an aquest llog, va envià a dos d'es séus destxebbles a qu'agafassen un ase. Li varen dú y el Bon Jesús va entarà a Jerusalèm montad demunt un ase.

Moltas de personas varen tayà fuyas de sas palméras d'es redòssos.

Setsavan sas paumas p'el Bon Jesús. Eu veyan com es séu Réy, un que podría lliberarlós d'es romàns.

Però el Bon Jesús no ês aquéxa classa de réy. Per assò va entrà a sa ciutat demunt un ase y no demunt un cavall com un general. Trattava de demostrarlís a sas personas que sa séva Misíó éra de pau. Éll éra el Réy, montad demunt un animal de carro. Sa gent d'es réyne de Jesús són ets oprimids de aquest mon. Són es que decidexen anà a éll y demanarlí ajuda.

Sa segona purificassió d'es temple

Después d'entrà a Jerusalèm. El Bon Jesús và entrà en es temple sagrad.

Dos añs antes,el Bon Jesús havia corregud es temple, treguend a tota sa gent truyosa. Y ara havia tornad.

En tornà a mirà p'es redòssos, se và tornà enfadà y và tornà a tira sas taulas d'es prestamistas. Sas monedas corrían p'es trispol. Assustada, sa gent corría en totas sas direccions. El Bon Jesús va nà d'un costad a s'altre y va trèure d'es temple a tots es prestamistas.

Déu va dí qu'aquest llog devía d'essê una casa d'orassió. ¡vostês eu han convertid emb una còva de lladres!

Apoc-apoc, es malals varen entarà de bell nòu a n'es temple. Volían qu'el Bon Jesús elza curàs. Una y altra vegada va estèndre sa séva ma y và curà a es malals.

Ets únics que no estavan felissos emb sos canvis en es Temple, éran es farisèus.

Es complot per aglapí a n'el Bon Jesús

Axò serían es derrés díes antes de qu'el Bon Jesús fos arrestad. Va passà sa majó part d'aquex tens emb sos séus destxebbles. Lis va ensêñà y lis va trattà d'ajudarlós a entendre lo qu'Éll tenía que fé. Havía arribad es moment en qu'el Bon Jesús fes réalidat totas sas paraulas qu'es profétas havían dit demunt Éll dèsde feya molt de tens.

El Bon Jesús no éra s'únic que se preparava pe'sa mort. Es jféfes relligiosos y altres líders relligiosos no pensavan en res més. *"Farêm qu'eu arrestin sêense que ningú se dóngui cónta"* deyan.

També s'advertían êntre sí: "Hem tení es ment de no fé axò durant sa festa de Pasco. N'ya mols que creuen qu'êll ês el Messías. Sí veuen a n'el Bon Jesús arrestad mos podrían causà problémas". Encara faltavan dos díes per Pasco.

Es líders relligiosos planetjavan sa fôrma d'agafà a n'el Bon Jesús. Un hòmo anomenad Judas Iscariote volía reunir-se emb élls. En Judas se va reuni emb élls y lis và demanà: *¿"cuàns de dobbés me donarían si lis entreg"*?

Es màtsims líders se varen posà ben conténs. *"Li pagarêm trênta monedas de plata"*, li varen contestà. Aquex va sê es prèu per traissionà a n'el Bon Jesús y entregarlo a n'es séus enemigs.

A partí d'aquex díe. En Judas va esperà es moment de posarlí una trampa a n'el Bon Jesús.

Preparassió d'es darré sopà d'el Seño

Emb dos díes và comensà Pasco.

Es dijòus, el Bon Jesús li va dí a n'en Pédro y a n'en Juan: *"vuy que preparêu tot per sa Pasco"*. *¿Von vol que fajêm axò?* Demanaren en Pédro y en Juan.

Éll lis va dí: *"anàu a sa ciutat. Allà vos trobarêu emb un hòmo que durà una gerra d'aygo. Seguiuló. Después anàu a veure a*

l'amo de sa casa avon entrarà aquex hòmo. Y digaulí a l'amo: es mèstre díu qu'ha arribada sa séva hòra. Li agradaría dú a n'es séus destxebbles a celebrà Pasco dins ca séva."

En Pédro y en Juan varen fé lo qu'el Bon Jesús lis va dí.

Cuand varen arribà a ca aquex señó per passà Pasco, éll va fé una reverènsi emb so cap.

Parexía com si dèsde sempre havés sabud qu'el Bon Jesús se quedaría en ca séva. Juns, se varen assegurà de qu'havés abastament menjà aquéxa Pasco.

L'amo lis va enseñà a n'en Pédro y a n'en Juan una habitaassió grossa en es según pis. Hey havia una tàula llarga y baxa. El Bon Jesús y es séus destxebbles podrían compartí es sopà de Pasco en privat. Sería un sopà com cap altra, un que se recordaría per sempre.

Istitussió des sopà d'el Señó

Durant sa sopà de Pasco, el Bon Jesús lis va dí a es destxebbles: *"un de voltros va a traissionarmê".*

És destxebbles se varen quedà sêns'alê. ¿quí entregaría a n'el Bon Jesús a n'es séus enemigs? se varen mirà êntre sí, demanandsê: *¿"serà éll"?*

El Bon Jesús li va dí: *"vatj a muyà aquest tros de pa. Es que mui es séu pa emb so méu serà es que me traissioni"*. El Bon Jesús va bañà es pa. En Judas, es fiy d'en Simó Iscariote, se li va afagí. Y en aquex moment el Dimòni, s'enemig de Déu, và aglapí a n'en Judas. El Bon Jesús li va dí: *"Fé lo que tenguis que fé."*

En Judas se posà dret y va sortí de s'habitassió. Ets altres destxebbles varen pensà que pentura anava a comprà més menjà.

El Bon Jesús va agafà es pa y eu và xepà en bossíns. Và distribuí es tròssos. Li và donà grassis a Déu p'es pa y va lis dí: *"Manjau tots d'éll. Aquest ês es méu cos. Pensàu emb jo cada vegada que fajêu axò"*.

después el Bon Jesús và prênde es tassó de vi. Eu xecà en alt. Li và donà grassis a Déu de bell nòu. Y va dí: *"axò ês sa méua sang per rentà es pécad. No beuré més qu'axò fins que pugui beure emb voltros en es réyne de mun pare"*.

El Bon Jesús anuncia sa negassió d'en Pédro

El Bon Jesús, havia canviada sa festa de Pasco emb "so sopà d'el Señor". Aquesta va sê es darré sopà d'el Bon Jesús a la Tèrra. Es darré sopà se convertiria emb una fôrma espèciàl que tendrían es seguidós d'el Bon Jesús per recordarló.

Éll y es séus destxebbles havían acabad de sopà. Se posaren drets y varen alabà a Déu. Ja éra hòra d'anarsên de sa casa. El Bon Jesús se va dirigí a n'es putx de sas olivéras. Aquest éra un llog molt tranquil, ple d'abres molt antics. éra un llog per descansà y medità, un llog per resà, éra un llog hon espèrà.

El Bon Jesús y es séus destxebbles varen pujà sa turó fins a s'hort anomenad Getsemaní. Mentras caminavan, el Bon Jesús lis va dí: *"avúy vespre, vostês fugirán. No importa lo que passi, recòrdin que después me reuniré emb vostês en Galilèa"*.

En Pédro va dí: *"¡No! pentura ets altres t'abandonin, però jo no'u faré"*.

"¡Pédro!", li va dí el Bon Jesús, "antes de qu'es gall canti tres vegadas en sortí es sol, hauràs jurad tres vegadas que ni tansols me conexas".

"¡No! ¡ Preferiría morí que fé axò!" va dí en Pédro.

Ets altres destxebbles varen també varen dí: *"¡may fugirêm!"*

El Bon Jesús, camí de ca són Pare

Es destxebbles estavan molt trists. Anavan derréra d'el Bon Jesús, tratand d'entendre lo que lis havia dit.

El Bon Jesús sabia qu'estavan confusos y que tenían pò. Lis va dí: *"Han de dexà de preocuparsê. Sempre han confiad emb Déu, idò ara confiïn en mun Pare. Heyà un llog per tots en el Cèl. Som preparad un llog per vostês. Tornaré y vos enduré a sa casa de Déu emb jò. Y después estirêm tots juns per sempre."*

Un d'es destxebbles, En Tomàs, li va dí: *"però Señó, no sabêm per von vas. ¿com arribarêm suquí?"*

El Bon Jesús lis va dí: *"Jo som es Camí, sa Veritat y sa Vida. S'única fôrma d'arribà a n'el Pare ês creguend emb jo."* Llevò, el Bon Jesús va resà p'es séus destxebbles.

De camí a hort, el Bon Jesús se aturà. Volía resà emb so séus destxebbles per darréra vegada. Va dí: *"Pare, ha arribad es moment. Tú me vas donà aquets hòmos. élls varen escoltà y*

varen creure que Tú m'has enviad. Mantenílos juns después de que jo m'en vaji. Élls me varen cuydà mentras vatj està emb élls. Ara vatj de cap a Tú per que pugan tení un gotj majó que tot es que pugui somià. Pentura el mon lis tenguin rabi, però Tú y Jo elz estimam. Fé que siguin tots un, com eu som Tú y Jo. Ara que van a n'el mon, acompanyalós, com eu vares fé emb Jò. Fé que s'amó que Tú me vares donà visqui ara dins élls."

El Bon Jesús li estava demanand a n'e Pare Déu que protegís sempre a tots es séus seguidós. Cuand va acabà, elza va conduí a hort.

Anava a xerrà emb són Pare. Llevò lis va dí: *"resin per qu'aquesta nit, no siguin dèbils."* El Bon Jesús se va alluñà a résà.

A pòca distansi d'es séus destxebbles, se va gèure de cara a n'es tarispol. *"joh, Pare! si és possible, fé que no passi per aquest doló."*

Después, un Àngel celestial va devallà fins a n'el Bon Jesús. Eu va fortalexe. El Bon Jesús và seguí resand. Es séu suó éra coma gotas de sang. Cada gota que caya a n'es tarispol va déxà sa séva marca.

Finalment, se va posà dret y s'entornà de cap von estavan es séus destxebbles. ¡S'havían quedàds dormids! Axò s'estravengué duas vegadas més. El Bon Jesús se tornà a alluñà per esprézarlí a Déu s'anguni d'es séu co. Cada vegada que s'entaornava, se trobava emb sos destxebbles dormind.

Cuand se và entornà per terséra vegada va dí: *¿encara està dormind? molt bé.* A la fí va arribà s'hòra.

¡Axécauvós! ¡Anêm! ¡Miràu, suquí està es que me và a traissionà!

En Judas traissiona a n'el Bon Jesús emb una besada

El Bon Jesús và alertà a n'en Pédro, a n'en Jàume y a n'en Juan. Llevones varen sentí veus a s'altre estrem de s'hort. Es destxebbles varen xecà sa mirada. Varen veure que molts de lluchêts s'atreavan. De repent varen sentí molta de pò.

En Pédro và veure a n'es líders relligiosos. Dúan armas.

En Pédro và demanà: *¿perquê estirà en Judas xerrand emb sos nostros enemigs?*

En Pédro ja sabía sa contestassió.

En Judas havia dit a n'es líders relligiosos: *el Bon Jesús ês s'hòmo a n'es que jo besi.*

En Judas se va dirigí a Jesús: *¡Mèstre!. Và cridà.*

el Bon Jesús li va dí a n'en Judas, *¿estàs traissionand emb un besada a n'es fiy d'es Hòmo?*

Emb un istant, es jféfes d'es capellàns y es líders relligiosos varen arrestà a n'el Bon Jesús que no se và reistí. *“Jo som es que vostês sêrcan. Ara déxin qu'auquets altres hòmos s'en vagin,”* va dí el Bon Jesús. Se refería a la resta d'es séus destxebbles.

En Pédro taya s'oreya d'es soldat

En Pédro no poría creure qu'ets enemigs se estiguéssen enduguendsê a n'el Bon Jesús. Và trèure s'espasa y li và tayà s'oreya a un soldat d'es capellàns.

El Bon Jesús li va dí: *“déxa s'espasa, qui fan mal a n'es demés, se fan mal a sí matéxos.”* Llevonses el Bon Jesús li và tocà s'oreya a s'esclàu y li và curà.

Li va dí a n'en Pédro: *“si jo havés volgut oposà ressiènsi, li hauría demanad a mun pare qu'enviàs a mils d'Àngels a lutxà per jo. Si fes assò, no estaria fend lo que mun pare desitja. ¿no eu veus? si lutxas contra élls, no pug fé lo que vine a fé.”*

Llevò el Bon Jesús se và dirigi a n'es séus enemigs: *“no hey havia cap rahó per que me prenguéssen presoné axí, emb armas. No som un lladre. Tots es díes som predicad en es Temple. Fàcilment me varen poré havê arrestad allà.”*

Cuand es guardias se varen acostà a n'en Pédro y ets altres destxebbles varen escapa a corre y se varen amagà.

En Pédro néga a n'el Bon Jesús

En Pédro havia seguid a sa gent que và arrestà a n'el Bon Jesús. Estava massa assustad per ajudarló. Cuand và veure que duyan a n'el Bon Jesús a ca's capellà principal, va decidí esperà.

Es pati estava ple de soldats. Colcúns d'élls havían encês un fog per mantenirsê caléns.

Cuand en Pédro se va sèure junt a n'es fog, se li và acostà una criada y li va dí: *“Vostê ês un d'ets amigs d'es presoné.”*

En Pédro esperàva que ningú l'havés escoltad. *¡No!* va dí en veu alta, no sé de que xèrras.

Llevò va sortí fins a sa porta de s'entrada. Suquí, un'al·lòta eu và veure. Élla va dí señelandló: *“Aquest hòmo estava emb en Jesús de Nazarèt.”*

¡No, vostê se equivòca de persona! ¡Ni tansols conêg an aquest'hòmo! Contestà en Pédro.

Después d'un'estona, uns hòmos se li acostaren. Un d'ells conexía a n'ets hòmos a quí Pédro li hey havia taayad s'oreya. Vostê ês un d'es seguidós. Eu vatj veure emb éll en es hort d'olivéras fa tan totasol unas hòras.

Aquest'hòmo ês de Galilèa. Xèrra igual qu'ells, và di altre hòmo.

Pédro và cridà: *¡Ni tansols conêg a aquest'hòmo!*

No havia en Pédro acabad de xerrà cuand va escoltà cantà un gall.

El Bon Jesús se va girà y mirà a n'en Pédro a n'ets uys. después en Pédro và enrecordà lo qu'el Bon Jesús li havia dit: *“antes de que canti es gall, hauràs dit tres vegadas que ni tansols me conexas.”* En Pédro va plorà per lo qu'havía fet.

El Bon Jesús devant en Pilatos

Es líders religiosos trattavan de demostrà qu'el Bon Jesús havia desobeid sa Lley. Fins y tot pagaron a colcúns personatjes per que diguessen mentidas contr'el Bon Jesús.

Es capellà principal va demanà: "*¿Creus qu'êts Cristo, es fiy de Déu?*".

"*Si, si eu som*", va dí el Bon Jesús. "*un díe tots vostês me voràn assegud en es Tròno junt a Déu*".

"*¡Díu qu'ês Déu! ¡assò va contra sa lley! ¡Mentidé! ¡Mentidé!*" li deyan mentres pégàvan cops a Jesús. Llevò li varen escopí a sa cara. Juntament emb sos soldats, eu varen massolà.

En sortí es sol, es líders religiosos varen dú a n'el Bon Jesús devant es Governadó anomenad Ponsio Pilatos.

¿Quê va fé aquest hòmo? Lis va demanà en Pilatos a n'es líders religiosos.

Li varen dí mentidas a n'en Pilatos, diguendlí: "*Aquest hòmo als a n'es jodíos a que se bereain contra es romàns. Díu qu'ês es séu réy.*"

¿Éts tú es réy d'es Jodíos? li va demanà en Pilatos a n'el Bon Jesús.

"*Sí, assò ês lo que creuen,*" va dí el Bon Jesús afagind: "*Però es méu réyne no ês d'aquest mon. Si estàs aquí còma réy terrenal, es méus seguidós me defensarían. Jo som vengud a dú sa Bòna Voluntad a n'el mon. Tot aquell qu'estima de ve, ês seguidó méu.*"

Axò li va donà que pensà a en Pilatos.

“¿No has sentit sas còsas tan terribbles que díuen de tú?” li va demanà en Pilatos. El Bon Jesús no va contestà res. En Pilatos estava sorprês. Va dí a n'es líders relligiosos: *“no vetj rahó colcuna per matà an aquest hòmo. No ha fet res dolent.”*

El Bon Jesús duyt devant n'Heròdes

En Pilatos va demanà a n'es líders relligiosos: *“¿deys qu'aquest hòmo ês de Galilà? si ês axí, idò hauría d'essê jutjad per n'Heròdes. Éll ês es quí està a carreg d'aquéxa regiò y no jo.”*

En Pilatos no volía tení res que veure emb el Bon Jesús. No ha fet res dolent, se va dí así matex.

N'Heròdes estava a Jerusalèm en aquéxa època. Hey havia arribad per veure sas festas de Pasco. Cuand n'Heròdes va veure a n'el Bon Jesús, se va sentí molt content.

Feya tens que volía conexe a s'hòmo d'es que tots xerravan.

Li va fé moltas de preguntas a n'el Bon Jesús però aquest no li và donà cap resposta. Es líders relligiosos varen està preséns tot es tens, cridant: *¡Ês un criminal perillós! ¡Se diu a sí matex essê el Messías!*

N'Heròdes se và aglassà d'es silènsi d'el Bon Jesús. Tot empreñad va dí: *“que eu duguin devant en Pilatos.”*

S'entornaren a n'el Bon Jesús de cap a von estava en Pilatos.

Antes d'aquex díe, en Pilatos y n'Heròdes havían estad enemigs, éran dos romàns que se bereyavan êntre sí per tení

més podê. Después de veure a n'el Bon Jesús, se varen fé bons amigs.

El Bon Jesús es condemnad a mort

En Pilatos no estava molt felís de veure qu'es guardas li duyan un altre pic a n'el Bon Jesús.

En Pilatos sabia qu'el Bon Jesús no havia fet res dolent. Però es líders relligiosos estavan gelosos de sa popularitat que tenia el Bon Jesús èntre sa gent. En Pilatos va pensà molt emb assò.

¡Llavonses va tení una idèa! hey havia una fòrma d'amollà a n'el Bon Jesús.

Cada Pasco, es governadó poría déxà en llibertad a un prisioné. Es poble triava quin prisioné volía.

En Pilatos tenia s'espèrànza de qu'aqueix añ sa gent triàs a n'el Bon Jesús.

Allà estava s'altre prisioné qu'es poble poría amollà. S'enomenava Barrabàs. Éra un assessí, un hòmo molt dolent. Cuand sa festa va està llesta, En Pilatos va demanà: *¿"an aquí volen vostês que llibéri, a n'en Barrabàs o a n'en Jesús"?*

Mentras en Pilatos espèràva que sa gent decidís, sa séva dòna li va envià un mensatge. Jès alèrta. No déxis que matin a n'en Jesús. Vatj tení un sòmit terrible emb éll ahí vespre. Dêsde llevonses estig molt preocupada.

Es líders relligiosos havían enviad a n'es séus hòmos a que se fes truy a sa festa. ¡Volêm a n'en Barrabàs!, li deyan a sa gent. Diguin a n'es governadó que vostês vòlen que Jesús mòri.

En Pilatos va ordenà a n'el Bon Jesús y a n'en Barrabas que se posassin drets davant es poble.

Y llevò lis va dí: "*Idò, ¿an aquí vòlen que llibéri?, lis demàn de nòu.*"

"*¡A n'en Barrabas!*", varen cridà. Axò va soprênde a n'en Pilatos.

"*¿Quê deg de fé emb en Jesús?*"

"*¡Crucificarló!*" varen contestà a còro.

"*¿Perquê? ¿Quin mal va fé?*"

Cridavan més alt: "*¡Crucifiquê! ¡Crucifiquê!*"

Per tres vegadas va trattà en Pilatos de convènsa a sa gent per que no li fesin mal a n'el Bon Jesús. *No heyà rahó per matà an aquest hòmo. ¿Perquê no me permeten simplement castigarló y llevò déxarhó libre?*

Sa multitud cridava encara més fort: *¡Crucificauló!* Estavan a punt d'amotinarsê.

En Pilatos va demanà un recipient emb aygo. Llavonses se và rentà sas mans. "*No teng res que veure emb sa sang que tiri aquest hòmo,*" va dí. "*Axò ês algo que tots vostês hanuràn fet.*" Sa multitud va està d'acord.

En Pilatos và déxà en llibertad a n'en Barrabàs.

Và manà que amassolassin a n'el Bon Jesús y llevò eu va entregà per que fos crucificad.

Sa multitud li havia dit a n'en Pilatos que volía qu'el Bon Jesús morís. Pilato và ordenà qu'el Bon Jesús fos duyt a n'es palàu.

Es soldats s'acostaren a n'el Bon Jesús. Eu espitjavan en totas direccions. Eu varen despujà y li posaren una túnica corrent. Sa túnica éra vermeya púrpura, es coló qu'usan es réys. Es soldats varen fé axò per enfotersên d'Éll.

¡Un réy ha de tení una corona! Va dí un d'élis.

Llevò se la varen posà. Además li posaren un garrot en sa drete y se varen ajonoyà devant éll. Es guardias s'en reyan d'él. Diguend: *"¡Vive el réy d'es judíos!"*

Eu varen escupì y li varen prènde es palo y emb éll li comensaren a pégà cops en es cap. El Bon Jesús no se va reistí.

Es soldats varen dú a n'el Bon Jesús de bell nòu devant en Pilatos. Aquest lis va dí un altre vegada a n'es líders relligiosos que no hey havia cap rahó per matà a n'el Bon Jesús però aquets varen comensà a cridà: *¡Crucificauló!*

"No vetj rahó per manà a matà an aquest hòmo", va tornà dí en Pilatos.

"Díu qu'és es fiy de Déu", varen contestà. *"Y segóns sas lleys jodías ha de morí".*

En Pilatos va tornà a entrà dins es palàu.

"¿De von vens en réalidat?", li và demanà a n'el Bon Jesús. Éll no va dí res.

En Pilatos li va dí: *"¿No te donas cónta que teng es podê de dexartê en llibertad?"*

El Bon Jesús va mòure es cap y li va dí: *"Tu no tens podê demunt jo. Déu ês qui manda aquí"*.

En Pilatos va trattà per derréra fegada d'amollà a n'el Bon Jesús. Però sa gent no li va permetre.

El Bon Jesús ês crucificad

Es soldats varen obligà a n'el Bon Jesús a carregà dos fexugs tròssos de fusta en creu.

El Bon Jesús caya y tropessava. Es soldats li varen dí a un hòmo anomenad Simó que dugués sa creu a n'el Bon Jesús.

Un grupo de dònas qu'havía aseguïd a n'el Bon Jesús turó amunt, ploravan. Éll se va girà de cap a éllas y lis va dí: *"no plorin per jo. Plorin per Jerusalèm. Aquesta ciutat li va donà s'esquena a n'el Messías"*.

El Bon Jesús a pénas poría mantenirsê dret.

un d'es soldats arribà fins a n'el Bon Jesús. Li và obligà a beure un poc de vi emb colcuna medicina per que li alivià es doló. después de provarhó, el Bon Jesús va mòure es cap en señal de negassió.

Llevó es soldats varen colocà a n'el Bon Jesús demunt sa creu. Li varen clavà es pèus y sas mans a sa fusta.

Per demunt es cap li posaren un lletréro que deya: *"Aquest ês es réy d'es jodíos"*. Un soldat se và enfotre d'el Bon Jesús, ês més, mentras éll estava a sa creu, es soldats jugavan a daus per veure quí se quedàva emb sa séva túnica.

Colcúns li cridavan: *"si éts es fiy de Déu, baxa de sa creu" !*

No tots es qu'estavan devés el Bon Jesús volían ferlí mal, êntre sas dónas estava sa séva mare, un'altra María y na María Maddalena. El Bon Jesús va veure a sa mare y a n'en Juan juns. Lis va dí: *"mu mare, aquest'hòmo ês ara es téu fiy"*.

Llevò li va dí a n'en Juan: *"Juan, aquesta ês ara ta mare"*. A partí d'aquex díe, en Juan và cuydà de na María, sa mare d'el Bon Jesús.

Fins en es séus derrés moméns và cuydà el Bon Jesús d'aquells qu'eu estimavan.

Sa mort d'el Bon Jesús a sa creu.

Sas creus d'ets altres dos hòmos estavan devòra de sa d'el Bon Jesús. Es dos éran lladres. Un d'ells se va dirigi a n'el Bon Jesús: *"¡Salvét y salvamós a noltros! se supòsa qu'étais es Cristo ¿no ês ve?"*

S'altre lladre li va contestà: *"haurías tení més temó a Déu. Aquest'hòmo no va fé res dolent."* Llevò va dí a n'el Bon Jesús: *"¡enrecordetên de jo cuand estiguis en es téu réyne!"*

El Bon Jesús li va dí: *"te promêt qu'avuy estaràs emb jò en es Paraís."*

Después d'està a sa creu durant sis hòras, el Bon Jesús va cridà:
“¡Déu méu! ¡Déu méu! ¿perquè m’has abandonad?”

Durant aquestas hòras en que va està a sa creu, el Bon Jesús se va convertí en so mediadó êntr’es poble y Déu.

Jesús ês es camí p’es que Déu arriba a cualsevol persona.

Aquell hòrabàxa, tota sa Tèrra se và tornà fosca. Cuand el Bon Jesús va prènde demunt sí es pecàd d’el mon, va sentí es doló y sa péna causada per tots es pecadós.

El Bon Jesús no va dí res durant molt de tens. Sufría moltíssim y moría molt apoc-apoc. El Bon Jesús ja havia sufrid abbastament. Es prèu havia estad pagad. Ara estava ubèrt es camí de de tornà de cap a Déu.

Llevò el Bon Jesús va cridà de bell nòu: *“¡mun Pare, t’entreg es méu esperit!”* Y el Bon Jesús va baxà es cap y a va fé es derré alê. El Bon Jesús havia mort.

En es putx en qu’el Bon Jesús esclafí, entregand es séu esperit a són Pare, hey varen caura llans y trons. Sa cortina d’es temple se và esquexà. Aquesta marcava s’entarada de cap sa part més sagrada d’es temple. Aquest llog éra lo més aprop de Déu que colcú poría arribà. Tansols a n’es capellà principal se li permetía entrà, y totsol, una vegada en s’añ.

Algo molt espèciàl s’estravengué cuand sa cortina se và esquexà per sa mitad. En morí el Bon Jesús, volía dí que sa gent ja no tenía qu’esperà a qu’es capellà principal resàs a Déu per élls. El Bon Jesús havia mort per totas sas personas, obrind un camí per que tots arribasen a Déu.

El Bon Jesús ês enterrad en es sepulcre

¡Es capità romà y es séus hòmos no porían creure lo que veyan! *"¡No heyà dutte! ¡Aquest éra es fiy de Déu!"* va dí es capità.

Después de sis hòras a sa creu, el Bon Jesús estava mort. Un grupo de dònas li varen ajudà a un hòmo ric d'Arimetèa, anomenad Pèp, a devallà a n'el Bon Jesús de sa creu. Sabían que sa festa d'es dissatte comensaría en pòcas hòras. Llavonas a ningú se li permetiría fé res. No podrían enterrà es cos si esperàvan.

En Pèp và devallà es cos. Eu va embolicà emb un llenzol de lli net. Na María Maddalena y s'altra María estavan sullà, igualment que moltas d'altras dònas. Apoc-apoc varen dú es cos d'el Bon Jesús a sa tómba qu'en Pèp havia comprad.

Sa resurrecció d'el Bon Jesús

En Pèp va posà es cos d'el Bon Jesús embolicad en lli dins sa séva tómba. Sas dònas volían ungi es cos d'el Bon Jesús emb crémas especiàls, però se lis estava acaband es tens. Cuand es sol se posàs, tendrían qu'anarsên. Tots varen plorà qu'el Bon Jesús estàs mort.

Es cos d'el Bon Jesús estava a depositad dins sa tómba. Es líders relligiosos varen essê a ca'n Pilatos. Aquéis li varen dí: *"Jesús va dí que tornarí de bell nòu a sa vida después de tres días. Per favó ordéni que séllin sa tómba y pòsi un parêy guardias. D'altre mòdo, es destxebbles podrían arribà y robà es cos. Y llavoneses podrían dí a sa gent qu'estava viu, se ha*

xecàd d'êntre es mors. ¡Aquesta mentida sería pitjó que totas sas altras!"

En Pilatos lis va contestà: *"molt bé. Pòren contà emb colcúns d'es méus soldats per que guardin sa tómba. Ara vagin a assegurar-sê de que sa tómba estigui bén tencada".*

Varen tencà sa còva que feya de tómba. Posaren soldats romàns a vigilar-lâ. Llevò varen sellà sa pédra. Mentras eu feyan, se deyan a sí matéxos: *"ara no heyà fóрма de que pugan di qu'èll se va axecà d'êntre es mors. Mos som assegurads de qu'axí sigui".* Però an aquets líders relligiosos lis esperàva una gran sorpresa.

Éra lo sen demà d'es dissatte. Encara estava fosc cuand na María Maddalena y sas demás dònas se varen dirigí a sa tómba.

Ara podrian a la fí entornarsên de cap a sa tómba d'wl Bon Jesús per ungi es séu cos.

De repent, sa tèrra va tremolà. Es soldats qu'en Pilatos hey havia envidat a cuydà sa tómba varen caure en tèrra.

Un Àngel d'el Señó va devallà d'es cèls. S'Àngel se va dirigí a s'entrada de sa tómba. Va fé a un costad sa pédra que tapava s'enturada. Se va sèure demunt es predís.

"no tenguin pò", lis va dí s'àngel a sas dònas. *"No heyà perquè està assustadas. Sé que sêrcan a n'el Bon Jesús. No no està aquí. Ha tornad a sa vida, tal y com va dí que fería. Entrin y vegin es llog von va està es séu cos".* S'àngel va estèndre un bras de cap asas dònas. Sas va convidà a qu'entarassen en sa tómba.

Na María Maddalena posà ets òlis en es trispol. Se va axecà. Va prènde de sa ma a s'altra de sas dònas, "*anêm*", li va dí, "tenim que vorerhó".

Varen entrà apoc-apoc dins sa còva. "*¡Ay, no!*" va cridà na María Maddalena. "*¡No'y ês! ¡S'ho han enduyt!*"

"Ningú s'ho ha enduyt. ¡el Bon Jesús està víu! ¡Va ressucità d'entre es morts!", lis va dí s'Àngel. "*Ara diguin a n'es séus destxebbles qu'Éll se reunirà emb élls a Galilèa.*"

Sas dònas se varen alluñà de sa tómba tan ràpid com varen porê. S'en varen anà en diferéns direccions. May antes s'havían sentidas tan felissas ni tan assustadas.

S'Ascensión d'el Bon Jesús

El Bon Jesús se lis va aparexa varis vegadas a n'es séus destxebbles llevonses de que va ressucità d'entre es mors. Va fé, miracles. Lis va enseñà a fé tot lo qu'havían estad aprenguend a fé. Un mes después de que morí y va tórna de bell nòu, el Bon Jesús dexà sa Tèrra y sen va pujà a n'els Cèls.

El Bon Jesús va dú a n'es séus destxebbles a Betania, en es redòssos de Jerusalèm.

Tots es séus seguidós eu enrevoltavan. Lis va dí que anassen a Jerusalèm. Devían esperà sullà a lo que Déu Pare lis havía promês.

El Bon Jesús lis va dí. En Juan batava emb aygo. Vostês seràn batiads emb l'Esperit Sant d'íns de pocs díes. Rebràn podês una

vegada que l'Esperit Sant baxi demunt vostês. Seràn es méus testigos aquí y en tota la Tèrra.

Llevò el Bon Jesús va sê duyt a els Cèls. Llevò, dos hòmos vestids de blanc varen arribà y se varen aturà devòra élls. Hòmos de Galilà, ¿perquê estàu mirand a n'el cèl? El Bon Jesús tornarà de bell nòu de sa matéxa fòrma en que se n'ha nad.

Es destxebbles se varen entornà de cap a Jerusalèm plens d'alegría.